

Zwartbaard

HET VERBORGEN LOGBOEK

MARTIN KRUIJNIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog – Het Kistje in de Archiefkelder.....	5
1. de Jongen uit Bristol	9
2. het Eerste Schip	13
3. Oorlog op Zee	21
4. Nassau, Stad van Piraten	29
5. de Nacht dat Hij Verdween.....	35
6. het Spaanse Spookschip	42
7. Rooksignalen boven Hispaniola.....	47
8. de Keuze voor Angst	52
9. de Verzuurde Alliantie	58
10. Terug naar Nassau	68
11. de Verovering van La Concorde.....	74
12. Rook over de Mast.....	79
13. de Eerste Jacht.....	84
14. de Blokkade van Charleston	90
15. de Val van de Queen Anne’s Revenge.....	94
16. de Laatste Jacht: Ocracoke	99
Epiloog – het Water Vergeet Niet	106
Nawoord	109

Voorwoord

Sinds ik een kleine jongen was, ben ik al gefascineerd geweest door verhalen over piraten. Niet de grappige piraten met vlaggetjes en speelgoedzwaarden, maar de echte. De mannen die op zee verdwenen zonder spoor. De schepen die in de nacht uit mist opdoken. De legendes die iedereen kende, maar waarvan bijna niemand wist wat er werkelijk gebeurd was.

Misschien komt het doordat ik ben opgegroeid in Hoek van Holland. Daar waar de zee altijd dichtbij is. Waar je de wind niet alleen hoort, maar voelt. Waar boten, grote en kleine, vanzelf bij het leven horen. Terwijl leeftijdsgenoten droomden over voetbalhelden en auto's, bleef ik staan aan de waterkant om schepen na te kijken. Ik vroeg me af waar ze naartoe gingen, wie er aan boord waren en welke verhalen er aan dek rondspookten.

En ergens tussen die momenten ontstond die liefde voor piratenverhalen. Voor de verhalen waarin gewone mannen buitengewone keuzes moesten maken. Waarin moed, wanhoop en avontuur dicht tegen elkaar aan liggen. Waarin de oceaan altijd de grootste geheimen bewaart.

Zwartbaard was voor mij altijd de meest indrukwekkende figuur. Niet omdat hij de wreedste piraat was, maar omdat hij omgeven bleef door mysteries. Wat hij precies deed in de jaren die nooit zijn opgeschreven. Waarom mensen hem niet alleen vreesden, maar ook bewonderden. Waarom zijn naam eeuwen later nog steeds fluistert tussen verhalenvertellers.

Dit boek is mijn poging om die verloren hoofdstukken opnieuw tot leven te brengen. Met respect voor de geschiedenis, met liefde voor het avontuur en met de nieuwsgierigheid die ik als kind aan het water al had.

Ik hoop dat je meeleeft, meeduikt en meeverdrinkt in dit verhaal. En misschien, heel even, de oceaan hoort fluisteren zoals ik dat vroeger hoorde in Hoek van Holland.

Proloog – Het Kistje in de Archiefkelder

De dag dat ik het logboek vond, regende het in Bristol alsof de lucht al weken iets had ingehouden en het nu in één keer losliet. De regen kwam niet gewoon naar beneden. Hij sloeg met kromgeslagen woede tegen ramen, dakranden en elke nietsvermoedende voorbijganger die te laat beseftte dat paraplu's hier geen zin hadden. Aan de overkant van de straat trilde het licht van een pub alsof zelfs dat bang was om uit te gaan.

Ik liep met koude handen de oude stenen trap af naar de archiefkelder. Een map onder mijn arm, papier dat ik eigenlijk boven had moeten inleveren, maar iets in mijn hoofd zei dat ik nog één ding moest controleren. Dat gebeurt vaker als je tussen vergeten dossiers werkt. Soms lijkt een naam te fluisteren. Soms roept een doos je terug.

Beneden rook het naar papier dat te veel winters had overleefd, naar inkt die op sommige plekken tot stof was vervallen en naar een lichte schimmelgeur die zelfs de schoonmaker niet kon verslaan. De lamp boven de gang knipperde kort. Dat deed hij altijd, maar vandaag voelde het alsof hij me wilde waarschuwen.

“Tom, zit je weer te zoeken naar dingen die niet bestaan?” riep mijn collega vanaf de bovenverdieping.

“Alleen naar dingen die zich verstoppen,” riep ik terug. “Net als piraten.”

Een kort gelach kaatste van de muren terug, daarna viel de stilte als een deken om me heen.

Ik liep langs rekken vol dozen met namen die ooit door heel deze stad werden gekend, maar nu alleen nog op karton bestonden. Handelaren, kapiteins, veroordeelden, belastingontduikers en een paar mysterieuze dossiers waar zelfs de archiefdirecteur niets van wilde zeggen. Ik ken de kelder goed, maar die middag voelde alles net een fractie anders. Alsof de lucht zwaarder was.

Het kistje stond niet in een rek. Het stond op de grond, half verscholen achter een oude verwarmingsleiding. Donker hout. IJzeren hoeken. Geen label. Geen nummer. Geen reden om daar te staan. En dat is precies waarom ik het moest openen.

Ik hurkte. Het touw dat eromheen zat was zo droog dat het al bijna verpulverde toen ik het aanraakte. De sluiting klikte open zonder weerstand, alsof het kistje opgelucht was dat er eindelijk iemand aan kwam. Binnen lag een bundel papier die er ouder uitzag dan alles wat ik eerder had gezien. In leer gebonden, met rafelige randen.

Bovenop lag een kleine messingplaat. Onder een laag aanslag verscheen langzaam een naam.

E. Teach

Mijn adem stokte. De kelder leek ineens stiller dan normaal. Het soort stilte dat je voelt in je ribben. Ik lachte zacht, vooral om mijn eigen onhandige spanning.

“Dat zal wel,” zei ik tegen mezelf. “Heel Bristol denkt dat ze ergens een piraat verstopt hebben.”

Toch kneep ik het leer open alsof het elk moment kon breken. Op de eerste pagina stond geen nette titel. Alleen een datum, haastig neergekrabbeld, met een handschrift dat eruitzag alsof de schrijver nauwelijks tijd had gehad.

Anno 1716, ergens tussen de eilanden waar de zee de zonden bewaart.

Mijn keel werd droog. Ik bladerde verder.

Mijn naam doet er minder toe dan de naam die men mij later gaf. Schrijvers zullen mij Zwartbaard noemen, maar ik was ooit alleen Edward. Zoon van Bristol. Zoon van een stad waar niemand schone handen had. Ik schrijf dit omdat de waarheid zich anders verstopt tussen leugens. Ik schrijf dit omdat men altijd beweert dat ik uit het niets ben verschenen. Dat is niet waar.

De lamp boven me knipperde harder dan eerst. Een koude luchtstroom gleed langs mijn nek. Ik draaide me om. Geen mens. Geen voetstappen. Alleen de kelder die rustig ademde alsof hij dit verhaal al lang had willen horen.

Op de bladzijde zat een donkere vlek. Niet van inkt. Iets dikker. Oud. Mijn hart klopte sneller dan ik wilde toegeven.

Ik sloot mijn ogen, haalde diep adem en las verder.

Het logboek dat men van mij kent, is een verzameling van verhalen die anderen verzonnen hebben. Dit is het enige dat waar is. De reizen die niemand opschreef. De kapenslagen die in geen verslag staan. De mannen die ik heb begraven in water dat geen grafsteen nodig heeft. En de dag dat ik besloot dat angst een beter wapen is dan staal.

Ik stond op, het boek stevig in mijn handen, en wist dat ik onmogelijk kon stoppen. Het voelde alsof het logboek me vasthield en niet andersom. Boven klonk het zachte gedreun van regen op het dak, maar hier beneden hoorde ik iets anders. Iets dat meer weg had van een echo. Een echo van schepen die nooit meer terugkeerden en van een man die zijn naam in rook schreef.

Ik keek nog één keer de verlaten gang in en sloeg daarna de volgende bladzijde om.

**Zo begon het verloren verhaal van Edward Teach.
En vanaf dat moment was ik niet langer alleen in de kelder.**

1. de Jongen uit Bristol

Bristol rook in de ochtend altijd naar twee dingen: pek en vis. Soms rook het zo sterk dat je dacht dat de hele stad in een enorme pan lag te pruttelen. Edward Teach liep tussen de kisten met handelswaar door, slingerend tussen mannen die zo snel werkten dat ze eerder leken te rennen dan te lopen. Hij was vijftien, maar had de lengte en de bouw van iemand die ouder leek. Zijn vader zei soms dat hij te snel groot werd. Zijn moeder zei dat hij te nieuwsgierig werd. En dat laatste klopte waarschijnlijk het meest.

Hij bleef staan bij de aanlegsteiger waar een groot slavenschip net was binnengekomen. De huidskleur van de gevangenen was niets bijzonders voor hem, Bristol zag alle kleuren van de wereld passeren. Maar hun ogen. Daar kon hij niet aan wennen. Het waren ogen die waren gesloopt door iets wat geen mens zou moeten meemaken.

Een matroos tikte met zijn laars tegen Edwards been.
"Doorlopen jongen. Niets te zien voor nieuwsgierige kinderen."

Edward keek hem kalm aan. "Ik kijk alleen maar."

"Precies wat ik zei," zei de man. Hij liep weer door, een touw over zijn schouder geslagen.

Edward liep verder. De lucht hing vol van geschreeuw, bevelen en het snerpande geluid van katrollen. Een groep vissers haalde net netten binnen en één van hen zwaaide naar Edward. Het was Thomas Ricket, een man met zo'n groot zeemanshart dat hij in elke kroeg in de stad een stoel had waarop hij recht had.

"Edward, heb je al gegeten?" riep Thomas.

"Thuis lag brood," zei Edward.

Thomas grijsde. "Brood is geen eten voor een zeeman. Je moet iets warmes naar binnen krijgen. Kom later naar de kraam van Tanner. Hij heeft stoofpot. Zegt hij tenminste."

"Waarvan?" vroeg Edward.

"Dat is meestal de vraag waar je geen antwoord op wil," zei Thomas. "Maar het vult."

Er klonk gelach uit de groep vissers. Het soort gelach dat je hoorde op koude dagen, wanneer de mannen blij waren dat ze nog leefden.

Edward liep verder langs het water. Elke keer wanneer hij de zee zag, voelde het alsof er aan iets in zijn borst werd getrokken. Hij wist niet wat het was. Het was geen verlangen om weg te gaan. Niet echt. Meer het gevoel dat de horizon iets te vertellen had, maar alleen tegen mensen die bereid waren te luisteren.

Zijn vader zag dat anders.

"De zee is voor mannen die niets te verliezen hebben," zei hij altijd. "Jij hebt handen, hersens en een naam. Blijf op het land."

Maar Edward voelde van binnen iets anders. Het soort onrust dat niet weggaat, hoeveel brood of stoofpot je er ook in stopt.

Hij liep naar de kant waar de geur van pek het sterkst was. Een klein groepje mannen stond rond een klein houten kistje dat uit het ruim van een handelsschip was gehaald. Een van hen vloekte toen hij de sluiting probeerde open te krijgen.

"Rustiger," zei een ander. "Het is oud. Je breekt het zo kapot."

Edward keek naar het kistje. Er zat een markering op die hij niet kende. Een soort symbool van twee gekruiste lijnen. Een vreemde krabbel, maar het maakte hem nieuwsgierig.

"Wat zit erin?" vroeg hij.

Een man draaide zich om. "Waarom wil je dat weten?"

"Omdat ik ogen heb," zei Edward rustig. "En omdat ik graag weet waar ik naar kijk."

De man schoot in de lach. "Deze jongen wordt later kapitein. Dat zie ik nu al."

Er klonk gemompel. Een van de mannen probeerde het kistje op te tillen, maar stopte na één poging.

"Zwaar genoeg. Geen goud, denk ik. Misschien boeken. Handelspapieren. Niks voor jou, jongen."

Edward voelde een tinteling langs zijn ruggengraat. Soms voelde nieuwsgierigheid bijna als een waarschuwing. Of als een uitnodiging.

Hij liep door, maar keek nog één keer achterom. Het kistje lag stil, maar iets eraan bleef knagen. Iets dat later veel belangrijker zou blijken dan wie dan ook daar aan de kade had kunnen vermoeden.

Bij de markt bleef hij staan, precies op het moment dat een groep soldaten voorbij marcheerde. Hun schoenen tikten ritmisch op de straatstenen. Naast hen liep een man die eruitzag alsof hij al drie dagen niet geslapen had. Zijn handen waren geboeid. Zijn ogen waren wijd open, alsof hij iets had gezien dat hij niet mocht zien.

"Wat heeft hij gedaan?" vroeg Edward aan een man naast hem.

"Diefstal," zei de man. "Tenminste, dat zeggen ze. Maar ik hoorde iets anders. Iets over een kaart. Een kaart die uit een kantoor is verdwenen. Een kaart met routes die niemand zou mogen kennen."

Edward keek naar de gevangene. De man keek terug, heel kort, en in dat ene moment werd Edwards keel droog.

Want de man fluisterde iets. Niet hoorbaar, maar zichtbaar.
Een woord gevormd door lippen.

Zee.

Edward slikte.
Hij wist niet waarom hij het woord herkende als een waarschuwing.
Of als een belofte.
Of als allebei tegelijk.

Hij liep verder. De zon brak door tussen de wolken en zette het water
in vuur en goud. De haven leefde, ademde en zong onder het ritme van
de stad.

En Edward dacht maar aan één ding.

Misschien had zijn vader gelijk. Misschien was de zee niets voor
mensen met iets te verliezen.
Maar misschien had de zee iets voor hem klaargelegd dat hij nog niet
kon begrijpen.

Op dat moment brak een roep door de haven.
Een roep die zijn hart sneller liet kloppen.

"Alle matrozen verzamelen. De kapitein zoekt jongens met sterke
armen en geen vragen."

Edward draaide zijn hoofd.
Sterke armen had hij.
Vragen had hij genoeg.

Hij grijnsde zonder het zelf te merken.

En zo begon het.

2. het Eerste Schip

Het schip heette de *Morning Star*, maar volgens de meeste mannen aan de kade was er niets hemels aan. Het was geen oorlogsschip, geen trots van de vloot, maar een stevig handelsschip dat meer verhalen van stormen dan van glorie met zich meedroeg. De romp was vol krassen, het hout donker van pek en zout, en de masten kraakten alsof ze bij elke windvlaag opnieuw besloten nog niet te breken.

Edward stond voor de loopplank en voelde zijn hart ergens tussen keel en maag zitten. Naast hem stond een man met een leren boek en een veer. Hij keek Edward aan zoals iemand naar een zak aardappelen kijkt die hij wil inschatten op gewicht.

"Naam," zei de man.

"Edward Teach."

"Leeftijd."

"Vijftien."

De man keek omhoog, schoof zijn blik langs Edwards schouders, armen en houding.

"Je liegt."

"Zestien," verbeterde Edward zonder met zijn ogen te knippen.

De man trok zijn wenkbrauw op. "Kun je een touw tillen, een dek schrobben en je mond houden als er geschreeuwd wordt?"

"Ja."

"Goed genoeg." De veer kraste over het papier. "Welkom op de *Morning Star*, Edward Teach, zestien jaar."

Edward voelde een korte steek van overwinning en schuld tegelijk. Hij had gelogen, maar alleen om te komen waar hij wilde zijn. De man wees met een korte beweging naar de plank.

"Aan boord. En niet vallen, anders moet ik een nieuwe naam zoeken om op te schrijven."

Edward zette zijn voet op de plank en voelde hoe het hout licht meebewoog. De geur van het schip was anders dan de haven. Meer touw, meer hout, minder vis, meer mens. Hij stapte aan dek en keek rond alsof hij een tempel betrad.

Een oudere matroos met een gezicht dat leek op een verfrommelde kaart kwam op hem af. Zijn haar was grijs, zijn baard dun, maar zijn ogen waren helder.

"Eerste keer op zee, jongen?" vroeg hij.

"Eerste keer als bemanning," zei Edward. "Ik heb vaak langs de kade gestaan."

"Dat telt niet," zei de man. "Mensen langs de kade denken dat de zee mooi is. Mensen op zee weten beter. Ik ben Bram. Als je luistert naar wat ik zeg, leef je misschien lang genoeg om oud en lelijk te worden. Net als ik."

Edward glimlachte. "Dat klinkt geruststellend."

Bram gaf hem een korte klap op zijn schouder. "Kom. Ik laat je zien waar je slaapt."

Ze daalden via een smalle trap af naar het benedendek. De lucht daar was zwaar, met een mengsel van zweet, nat touw en het vage idee dat hier al generaties mannen hadden geslapen die nooit meer waren teruggekeerd. Hangmatten hingen in rijen, dicht naast elkaar, als cocons voor mensen die even ophielden te bestaan.

"Deze is van jou," zei Bram, en wees op een hangmat in het midden. "Als je geluk hebt, heb je geen buurman die snurkt alsof hij een storm oefent. Als je pech hebt, zul je erachter komen dat je alles kunt leren verdragen."

Er lag al iemand in de hangmat naast de zijne. Een jongen met een scherp gezicht en een neus die iets te vaak een klap had gevangen. Hij opende een oog en keek Edward aan.

"Ik zou je naam vragen," zei de jongen, "maar als je zeeziek bent ben ik hem over een dag toch weer vergeten."

"Edward. En jij?"

"Tom. Geen familie. Geen geld. Wel een goed geheugen voor mensen die hun eten laten staan."

Edward glimlachte. "Ik ben van plan te eten wat ik krijg."

"Dat zeggen ze allemaal," zei Tom. "Tot de eerste storm komt. Dan kan ik rustig hun porties overnemen."

Bram snoof. "Als jullie nog tijd hebben om grapjes te maken, hebben jullie nog te weinig gewerkt. Over een uur gaan we los. Zorg dat je boven bent. De bootsman houdt niet van mensen die langzaam zijn. De bootsman houdt eigenlijk niet van mensen in het algemeen."

Ze klommen weer naar boven. Mannen liepen kriskras over dek, touwen werden losgemaakt, zeilen werden klaargemaakt. De kapitein stond boven bij het achterdek, een man met een jas die waarschijnlijk meer had gekost dan het hele loon van de bemanning bij elkaar. Zijn gezicht was strak, zijn blik koel.

"Luister goed," zei Bram zacht tegen Edward. "Hij is de kapitein. Hij beslist waar we heen gaan en hoe. Maar als je wilt weten of we het overleven, dan kijk je naar de bootsman."

De bootsman was een brede man met armen als touwen en een gezicht dat eruitzag alsof het met een bot mes in elkaar was gezet. Hij floot scherp op zijn vingers en de bemanning reageerde onmiddellijk.

"Touwen los. Zeilen klaar. En als ik iemand zie treuzelen, gaat hij overboord zonder boot."

Tom boog zich naar Edward toe. "Zie je. Een dichter."

De plank werd binnengehaald. Langzaam kwam de *Morning Star* los van de kade. Edward voelde hoe het schip bewoog, heel even alsof het aarzelde, en vervolgens de stroming aannam. De huizen van Bristol gleden langzaam achteruit. De haven, de markt, de steigers, de mensen die nog zwaaiden. De stad werd kleiner.

"Ben je bang?" vroeg Tom.

Edward keek naar de horizon, waar het water overging in lucht. "Nee. Maar het voelt alsof ik een deur achter me dichttrek die niet zomaar weer opengaat."

"Dat is omdat het zo is," zei Bram. "De zee geeft weinig terug. Namen al helemaal niet."

De eerste dagen op zee waren een les in vermoeidheid. Edward leerde knopen maken, dek schrobben, vaten rollen, water uitdelen en luisteren naar bevelen die soms logisch leken en soms alleen bedoeld waren om te laten zien wie er de baas was. Hij sliep in korte stukken, leerde opstaan wanneer iemand tegen zijn hangmat tikte en ontdekte dat het geluid van krakend hout op den duur net zo vertrouwd kon worden als het tikken van regen tegen een raam.

Tom bleek geen woord gelogen te hebben over zijn talent. Zodra iemand misselijk werd, was hij in de buurt.

"Je hoeft het echt niet op te eten," zei hij dan vriendelijk. "Ik kan je helpen. Eten weggooien brengt ongeluk op zee."

Na drie dagen was hij de enige aan tafel die nog lachte.

Edward werd niet zeeziek. Hij voelde wel elke golf in zijn maag, maar iets in hem paste zich sneller aan dan zijn verstand kon bijhouden. Wanneer hij in het donker in zijn hangmat lag, voelde hij de beweging van het schip als een ademhaling. Soms stelde hij zich voor dat het schip een levend ding was, een groot houten dier dat door de golven sneed en iedereen aan boord gedwongen meevoerde.

Op een avond, toen de zon als een rode munt in de zee zakte, stond hij aan de reling. Bram kwam naast hem staan met een tinnen beker in zijn hand.

"Je doet het goed," zei Bram. "Je hebt nog geen touw verkeerd vastgepakt, en je hebt nog niet overgegeven. Dat is meer dan ik over de helft van de nieuwe jongens kan zeggen."

"Ik leer snel," zei Edward.

"Je kijkt snel," verbeterde Bram. "Dat is beter. Mensen die kijken, leven langer. Mensen die alleen doen wat gezegd wordt, zien vaak niet aankomen wat er daarna gebeurt."

"Is dat jouw geheim?" vroeg Edward.

Bram nam een slok. "Mijn geheim is dat ik te koppig ben om dood te gaan. De zee heeft het al vaak genoeg geprobeerd."

Een kraai cirkelde boven het schip, zwart tegen de laatste strook licht. Edward volgde het dier met zijn ogen tot het verdween.

"Hoe ver gaan we?" vroeg hij.

"Langs de Franse kust, dan verder naar het zuiden. Handel, uitwisseling, een paar stops waar mensen dingen komen halen die niet op de officiële lijsten staan. Niets ernstigs. Tenminste, dat is wat ze zeggen bij vertrek. De zee lacht vaak om plannen."

Alsof de zee het gesprek had gehoord, begon de wind aan te trekken. De volgende dagen werden onrustiger. Golven sloegen hoger tegen de boeg. Het schip kraakte luider. De lucht kreeg een andere kleur, grijs en zwaar. De bootsman liep vaker over dek, zijn ogen scherp, zijn stem harder.

Op een nacht werd Edward wakker van een ander geluid dan normaal. Geen gewone storm, geen vallend touw, geen vloek van een matroos. Een doffe klap. Hij sprong uit zijn hangmat en greep het touw langs de paal om zijn evenwicht te bewaren. Naast hem lag Tom nog te slapen, of in ieder geval te doen alsof.

"Tom," fluisterde Edward. "Hoor je dat?"

"Ik hoor vooral mezelf slapen," bromde Tom. "En nu hoor ik jou."

Er klonk nog een klap. Daarna het gerinkel van iets dat over dek schoof.

Bram verscheen onderaan de trap, zijn gezicht gespannen. "Alle jongens boven. Nu. Geen vragen. Geen spullen meenemen."

Tom was in één beweging uit zijn hangmat. Zijn grijns was verdwenen. "Als Bram dat gezicht heeft, ga je rennen," zei hij zacht.

Ze stormden de trap op en kwamen in een chaos terecht. De wind was niet eens zo sterk, maar het schip bewoog anders. Scherper. Schokkeriger. De lucht rook naar touw, pek en iets met een scherpe ondertoon waar Edward nog geen naam voor had.

"Wat gebeurt er?" riep hij.

Bram wees naar de horizon, waar in het duister een vage vorm te zien was. Eerst dacht Edward dat het een wolk was. Toen zag hij de lijnen. Een mast. Nog een. Zeilen die zich donker aftekenden tegen de lucht.

"Franse kaper," zei Bram. "Of erger."

De kapitein stond bij het roer, schreeuwend naar de stuurman. De bootsman gaf korte bevelen, mannen renden naar de kanonnen, anderen trokken touwen strak om de zeilen beter te zetten.

"Wij zijn toch geen oorlogsschip," zei Edward.

"Nee," zei Bram. "Maar dat maakt ons juist aantrekkelijk. We hebben spullen en we hebben geen echte wapens om ons te verdedigen. Tenminste, dat verwachten ze."

Hij legde zijn hand op Edwards schouder. Zijn ogen waren serieuzer dan Edward ze ooit had gezien.

"Luister. Als ze te dichtbij komen, doen we wat de kapitein zegt. Geen helden. Geen domme acties. Blijf in leven en let op wie de echte vijand is. Op zee is dat niet altijd degene aan de andere kant van het kanon."

De vorm aan de horizon kwam sneller dichterbij dan Edward had gedacht. Een tweede schip werd zichtbaar. De Franse kapers vlogen over de golven met een snelheid die bijna onnatuurlijk leek.

Tom stond naast hem, zijn gezicht bleker dan normaal. "Zie je. Nu zou ik zeeziek kunnen worden. Maar er is geen tijd meer voor."

"Ben je bang?" vroeg Edward.

Tom slikte. "Ik ben niet gek. Natuurlijk ben ik bang. Maar ik ben nog banger om mijn eten kwijt te raken. Dus ik stel dat uit tot na het gevecht."

Edward ademde diep in. Zijn handen trilden, maar zijn hoofd werd stil. In zijn borst voelde hij weer dat bekende trekken. Niet weg van iets. Maar naar iets toe.

De bootsman draaide zich naar hen om.

"Jullie twee. Bij het middelste kanon. Je doet wat Bram zegt. Geen vragen."

De Franse schepen waren nu dichtbij genoeg om de vlag te zien. Het blauw en wit, scherp afstekend tegen de donkere lucht. Het geluid van hun kanonnen klonk als een diepe hoest uit de buik van de zee.

"Buigen," riep iemand. "Allemaal dekking."

Edward knielde, zijn handen plat op het hout, zijn hart bonzend in zijn keel. Hij voelde de wind, de trillingen van het schip, de spanning van de mannen om hem heen.

De eerste kogel sloeg in.

Het dek trilde. Hout scheurde. Een kist vloog in splinters uiteen. Er klonk een schreeuw die abrupt werd afgebroken. De lucht vulde zich met rook en het scherpe stof van vers gespleten planken.

"Terugschieten," brulde de bootsman.

Bram keek Edward aan, zijn ogen donker maar helder.

"Welkom op zee," zei hij. "Dit is de les die je nergens op de wal krijgt."

Edward greep het kanon, voelde het koude metaal onder zijn handen en wist dat dit het moment was waarop de jongen uit Bristol voorgoed achterbleef aan de kade.

Hij haalde adem.

En wachtte op het bevel om vuur te geven.

3. Oorlog op Zee

Het bevel kwam niet als een schreeuw, maar als een korte, scherpe snauw.

"Vuur."

Edward voelde hoe Bram naast hem het lont aanstak. De tijd tussen het sissen en het brullen van het kanon duurde langer dan de hele ochtend daarvoor bij elkaar. Zijn oren vulden zich met een hoog, strak geluid nog voor de knal echt kwam. Het kanon schoot, de terugslag duwde hem naar achteren en de rook sloeg als een deken over hen heen.

Voor een moment zag hij niets. Alleen grijze wolken waarin vonken dansten.

"Herlaad. Snel," gromde Bram.

Edward greep het buskruit, zijn vingers kort trillend, maar zijn bewegingen werden al snel automatisch. De Franse schepen waren nu zó dichtbij dat hij tussen de rookbanken door hun bemanningen kon zien. Gezichten. Hoeden. Monden die schreeuwden in een taal die hij niet verstond.

De volgende salvo kwam van de andere kant. Het Franse kanonvuur sloeg tegen de romp van de *Morning Star* alsof iemand met reuzenvuisten op het hout beukte. Splinters vlogen. Een man een paar meter verderop werd in zijn schouder geraakt door een stuk hout dat als een speer door hem heen leek te gaan. Zijn schreeuw sneed dwars door het gedreun.

Tom kneep zijn ogen even dicht, draaide zijn hoofd weg, maar zijn handen bleven werken. "Doe alsof je het niet ziet," mompelde hij. "Als je het later wilt vergeten, moet je nu niet te goed kijken."

Edward keek juist wél. Niet uit wreedheid, maar omdat Bram gelijk had. Mensen die alleen wegkeken, zagen vaak niet wat daarna kwam.

Hij zag de Franse kapers dichterbij komen. Hij zag hoe hun zeilen bol stonden, hoe ze precies op de wind lagen, hoe hun boegen bewoog in een ritme dat bijna elegant was. Als hij niet aan boord van het schip was dat beschoten werd, had hij het mooi kunnen noemen.

"Ze komen langszij," riep iemand.

"Haaklijnen klaar," brulde de bootsman. "Ze willen enteren."

Een entergevecht. Edward had erover gehoord in kroegen, in gefluisterde verhalen. Mannen die als dolle honden elkaar op het dek te lijf gingen. Touwen om halsen. Messen in ruggen. Er was niets netjes aan.

De kapitein van de *Morning Star* schreeuwde vanaf het achterdek. "We geven niet toe. Dit is Brits bezit. We houden koers."

Bram snoof zacht. "Schepen zijn geen vlaggen," zei hij. "Schepen zijn houten dozen met mensen erin. De zee maakt geen onderscheid."

Een Franse kogel raakte een mast boven hen. Hout kraakte. Een stuk van de ra storte omlaag. Edward trok Tom opzij, net op tijd om te voorkomen dat het stuk hout hem zou raken. Het sloeg tegen het dek en scheurde een plank los.

"Dat is één," zei Tom hijgend. "Nu sta ik bij je in het krijt."

"Ik hou de rekening bij," zei Edward.

"Jullie gaan straks allebei in het krijt staan als jullie blijven praten in plaats van werken," gromde Bram. "Herlaad dat kanon."

Ze laadden opnieuw. Het schip kreunde onder hen. De lucht vulde zich nu niet alleen met rook, maar ook met de scherpe, metaalachtige geur

van bloed. Edward voelde hoe zijn maag kort protesteerde, maar hij verloor niet de controle. Ergens diep van binnen leek iets juist kalmer te worden.

Alsof zijn hoofd een deur dichttrok tussen zijn ogen en zijn hart.

"Vuur," riep de bootsman.

Het kanon naast hen gaf een klap. Even later klonk er geschreeuw vanaf het Franse schip. Geen taal te onderscheiden, maar de toon was overal hetzelfde. Pijn, woede, paniek. Edward slikte. Hij had altijd gedacht dat het vernederen van een vijand een opgelucht gevoel zou geven. In plaats daarvan voelde het eerder als het duwen van een steen die al op de rand van een afgrond lag.

"Ze komen," zei Bram.

Haken met touwen werden vanaf het Franse schip gegoooid. Ze kletsten tegen de reling en haakten zich vast. Mannen begonnen zich erlangs naar de *Morning Star* te trekken. Een van hen droeg een blauwe jas met gouden knopen. Zijn gezicht was besmeurd met roet.

"Loshakken," riep de bootsman. "Hak die touwen door."

Edward greep een bijl, zijn handen nog steeds zwart van buskruit. Hij rende naar de reling, waar een touw strak stond tussen de twee schepen in. Een Franse piraat had zich eraan vastgegrepen en keek hem recht in de ogen. Even was er alleen dat. Twee jongens, geen mannen, niet echt, die elkaar aankeken over een lijn van gespannen touw.

"Ga terug," zei Edward, al wist hij dat de ander hem niet verstond.

De Fransman grijsde, ontblootte tanden en kwam verder.

Edward hief de bijl en sloeg. Niet op de man, maar op het touw. Het touw sprong los en de Fransman schoot met een vloek terug naar zijn eigen schip, waar hij onhandig tegen de reling botste.

Tom kwam naast hem staan, ook met een bijl. "Als je had gemikt, had je hem kunnen raken," zei hij.

"Als hij mij had willen raken, had hij dat ook gekund," zei Edward. "Nu staan we allebei nog."

Tom keek hem scheef aan en knikte toen. "Goed punt."

Ze hakten nog een touw los. Een derde werd te laat doorgehakt. Franse mannen sprongen al over de reling, schreeuwend, wapens in de hand. Er ontstond een wirwar van lichamen. Zwaarden, messen, houten stokken, alles werd gebruikt.

"Terug bij het kanon," riep Bram. "We zijn geen zwaardvechters, wij zijn ogen en vuur."

Maar de oorlog hield zich niet aan plannen. Een Fransman met een breed mes in zijn hand stormde op hen af. Bram stapte naar voren, alsof hij alleen maar een dronken klant aan de bar tegemoet trad.

"Je spreekt mijn taal niet," zei hij rustig, "maar je begrijpt dit wel."

Hij stapte opzij net toen de man uithaalde, pakte zijn pols en sloeg zijn hoofd met één harde beweging tegen het kanon. De Fransman zakte in elkaar als een zak graan.

"Een kanon is meer dan een wapen," zei Bram. "Het is ook een harde muur met een slechte houding."

Tom keek met grote ogen. "Herinner me eraan dat ik nooit tegenover jou ga staan in een kroeg."

Edward keek kort naar de man op de grond. Ademhaling. Nog steeds. Voor nu.

Een luide knal scheurde de lucht. Niet van een kanon, maar van dichtbij. Pistool. Een matroos naast de mast viel achterover, zijn handen om zijn borst. Bloed kleurde zijn hemd rood.

Edward voelde niet dat zijn voeten hem al in beweging hadden gezet. Hij bukte, pakte de gevallen mans pistool en keek op. Een Franse kaper stond aan de overkant van het dek, een tweede pistool in de hand, zijn ogen fel.

Alles werd heel even stil in Edwards hoofd. Niet op het dek, niet in de lucht, maar in hem.

Hij richtte. Zijn arm trilde nauwelijks. De woorden van zijn vader flitsten door zijn gedachten. Mannen met namen, met handen, met hersens. Geen schaduwen, maar echte mensen.

De trekker gaf mee.

De knal was scherp en dichtbij. De Franse kaper werd in zijn schouder geraakt en viel tegen de reling. Zijn pistool schoof uit zijn hand en het schip keerde terug in het lawaai van een gevecht.

Edward ademde diep in. Zijn vingers brandden, maar zijn gezicht bleef strak.

Bram keek hem aan en knikte langzaam. Geen glimlach, geen grap.

"Je hebt keuzes," zei hij kort. "Geen toevallige daden. Onthoud dat."

Langzaam kantelde het gevecht. De *Morning Star* had geen echte oorlogslading, maar wel mannen die niet van plan waren zich zonder slag over te geven. De Franse kapers hadden waarschijnlijk gedacht dat het een gemakkelijke prooi was. Hout vol kostbare lading, bemand door halve landratten.

Ze hadden zich vergist.

Toen het tweede Franse schip te dicht bij de stroming kwam, begon het ongemakkelijk te draaien. De kapitein daar maakte een fout. Een verkeerde inschatting van de wind, misschien. Een touw dat te laat werd losgemaakt. Het resultaat was hetzelfde. Hun boeg kwam iets te scheef te liggen, hun kanonnen konden niet goed meer richten.

"Nu," riep de bootsman. "Vuur. Alles wat nog kan."

De laatste salvos van de *Morning Star* waren niet netjes gericht, maar wel vastberaden. Een Franse mast kreeg een klap en spleet. Zeilen klapten als gewonde vogels in de wind. De afstand tussen de schepen groeide.

Langzaam, heel langzaam, trok de Franse kapitein zich terug. De haken werden losgemaakt. De schreeuwen werden minder. De afstand groeide.

Er bleef een stilte achter die veel lawaai in zich droeg.

Mannen hijgden. Sommige zaten gewoon op het dek met hun rug tegen een vat. Anderen stonden nog met hun wapen in de hand, alsof het gevecht elk moment opnieuw kon beginnen.

De kapitein van de *Morning Star* keek over het dek. Zijn gezicht was bleek, zijn jas vies van rook, maar zijn rug was recht.

"We hebben ons schip gehouden," zei hij. "En onze vlag."

Bram mompelde zacht tegen Edward. "We hebben vooral onze huid gehouden. Daar ben ik meer aan gehecht."

Tom zakte naast het kanon neer en liet zijn hoofd tegen het koude metaal rusten. "Ik ben geloof ik vergeten zeeziek te zijn," zei hij. "Misschien komt het straks allemaal tegelijk."

Edward keek om zich heen. Er waren doden. Er waren gewonden. Een deel van het dek was rood gekleurd. De geur zou hij niet snel meer vergeten. Maar onder alles voelde hij iets dat hij niet had verwacht.

Hij was niet verlamd geweest. Hij was niet weggedoken. Hij had niet gekeken naar de grond in de hoop dat het allemaal voorbij zou zijn wanneer hij weer opkeek.

Hij had gezien. Hij had gehandeld.

En ergens diep van binnen had hij gevoeld dat dit niet het laatste gevecht zou zijn.

Die nacht sliep hij nauwelijks. Niet door de herrie, niet door de pijn in zijn armen, maar door de beelden achter zijn ogen. Soms waren het de gezichten van de Franse mannen. Soms waren het de ogen van de jongen van het touw. Soms was het iets anders. Een vage vorm in de verte. Een silhouet van een groter schip, met zwarte zeilen en een boeg die als een roofdier door het water sneed.

Hij kende dat schip nog niet.

Maar het leek alsof zijn toekomst al een silhouet had aangenomen.

Toen de ochtend kwam, was de zee rustiger. De wind had zich bedacht en hing als een slaperige kat over de golven. De *Morning Star* kraakte, maar hield stand.

Bram stond naast Edward aan de reling en keek naar het spoor dat het schip in het water trok.

"Je eerste gevecht," zei hij. "Je doet het beter dan de meesten."

"Is dit normaal?" vroeg Edward zacht.

"Normaal wordt alles wat vaak genoeg gebeurt," zei Bram. "Maar het wordt nooit gewoon. En als het dat wel wordt, moet je nadenken wat er met je is gebeurd."

Tom kwam erbij staan, met een stuk brood in zijn hand. "Ik heb besloten dat ik liever vecht dan schoonmaak," zei hij. "Maar als het kan, eet ik toch nog liever."

Hij keek naar Edward. "Je was rustig. Te rustig bijna. Alsof je het al een keer had geoefend."

"Misschien deed ik dat ook," zei Edward. "Alleen in mijn hoofd."

Bram sloeg hem op zijn schouder. "Blijf oefenen. De zee is nog lang niet klaar met je."

Hij had geen gelijk.

De zee was nog maar net begonnen.

En ergens, ver van de plek waar de *Morning Star* door het water schoof, stond een andere kapitein aan dek. Iemand die de naam van Edward Teach nog niet kende, maar die al zijn eigen plannen smeedde.

Plannen die de jongen uit Bristol zouden veranderen in iets waar later nog eeuwen over gefluisterd zou worden.

4. Nassau, Stad van Piraten

De *Morning Star* had nog nooit zo opgelucht gekraakt als in de ochtend dat het eiland opdook aan de horizon. De lucht was helder, het water bijna blauw als glas, en ergens hoog in de mast riep een matroos dat hij land zag. Het woord ging als een vonk door de bemanning. Zelfs mannen die dagenlang alleen maar hadden gezocht en gevloekt, stonden ineens rechter op hun benen.

Edward stond vooraan bij de boeg. Het eiland lag als een groene hand in het water, met heuvels die glansden in de zon en witte stranden die zo licht waren dat ze soms leken te verdwijnen in de warme lucht.

"Dat is Nassau," zei Bram naast hem, alsof hij de introductie van een oude vriend deed.

"Het ziet er mooi uit," zei Edward.

Bram trok een wenkbrauw op. "Jij kijkt met de ogen van iemand op afstand. Wacht maar tot je dichterbij komt. Mooie plekken hebben vaak de scherpste randen."

Toen ze de haven binnenvoeren, werd duidelijk wat hij bedoelde. De warmte rook anders dan in Bristol. Minder pek. Meer zweet. Meer rum. Meer mensen die iets te verbergen hadden. De houten steigers waren vol met mannen die leken te leven op een mix van adrenaline en wantrouwen.

Aan de kade lag een schip met roodgeverfde zijkant. Aan de andere kant een Spaans schip dat duidelijk meer gaten dan zeilen bezat. En tussen alles door liepen mannen van alle landen die Edward kende, en een paar die hij alleen uit verhalen had gehoord.

"Zie je dat gebouw daar?" zei Tom, die naast hem was komen staan en met zijn kin naar een laag stenen gebouw wees. "Dat is de plek waar ze vergaderingen houden. Of ze noemen het zo. Meestal eindigt het in geschreeuw."

"Dat is nog beschaafd vergeleken met de kroegen," zei Bram droog.

Edward keek naar de kade. Overal hing iets dat half orde, half chaos was. De vlaggen wapperden, maar sommige waren zo gescheurd dat je hun herkomst niet meer kon zien. Overal hoorde hij stemmen in verschillende talen. En ergens daartussen klonk ook muziek, vals gespeeld, maar met een energie die bijna aanstekelijk was.

"Waarom voelt het alsof hier geen regels zijn?" vroeg Edward.

"Omdat dat klopt," zei Bram. "Dit is de Republiek der Piraten. Een plek die zichzelf heeft aangewezen als vrij. Vrij van belasting. Vrij van bemoeienis. Vrij van wetten. Dat zeggen ze tenminste."

Tom knikte. "Vrij vooral van gezond verstand."

De *Morning Star* meerde aan en de loopplank werd neergelegd. De bootsman gaf bevelen, maar de meeste mannen waren al half onderweg naar de kroegen nog voor de touwen goed vastlagen.

"Jullie twee," zei Bram tegen Edward en Tom. "Blijf dicht bij elkaar. Nassau eet jonge jongens zoals jullie op als jullie niet weten waar je loopt."

Edward knikte, maar zijn ogen waren al onderweg. Hij zag een groep mannen om een tafel staan aan de rand van de kade. Ze gokten, luid en grof. Een donkere man gooide met dobbelstenen en sloeg met zijn hand op het hout alsof hij een storm tot stilstand wilde dwingen. Naast hem stond een vrouw met een pistool in haar riem, rustig kijkend alsof ze alles al had gezien.

"Kom," zei Bram. "Eerst de kapitein rapporteren. Daarna mogen jullie verdwalen."

Dat laatste was geen grap.

Binnen een uur stond Edward op een houten veranda van een kroeg die meer gaten dan muren had. Het bord erboven had ooit een naam gedragen, maar de verf was weggespoeld door zon, regen en waarschijnlijk een paar gevechten.

Binnen was het nog chaotischer. Tientallen stemmen door elkaar. Stoelen die niet allemaal tegelijk gebruik aankonden. De geur van rum, zweet en hout dat te veel spills had meegemaakt. En daar, in een hoek, zat een man die anders bewoog dan de rest.

Benjamin Hornigold.

Edward had de naam gehoord. Niet in details, maar in flarden. Een voormalige Britse kapitein die kaapvaarder werd. Slim, berucht, gevreesd. Maar boven alles een man met een reputatie dat hij nooit een Brits schip aanviel. Sommigen noemden hem koppig. Anderen noemden hem trouw. Iedereen noemde hem gevaarlijk.

Hornigold zat achterover, één been gestrekt, de ander licht gebogen. Hij had een snor die net zo scherp leek als zijn blik. Hij draaide een kop rum boven tafel alsof hij overwoog hem op het oppervlak te zetten, maar steeds net niet deed.

"Is dat hem?" fluisterde Edward.

"Ja," zei Bram. "En nu kijk je weg. Je kijkt nooit iemand als Hornigold te lang aan. Dat zien ze als uitdaging."

Edward keek weg. Maar hij hoorde Bram wel naar hem toe leunen.

"Maar onthoud de man wel. Want ooit komt een dag dat je moet kiezen wie je volgt en wie je ontwijkt."

Die woorden bleven hangen.

Aan het einde van de middag, na een reeks opdrachten en rondgelopen observaties, besloot Edward dat hij het eiland wilde verkennen. Het werd niet gestopt. In Nassau stopte niemand iemand tenzij het moest.

Hij liep door de straten die eigenlijk meer zandpaden waren. Houten hutten stonden schuin tegen elkaar alsof ze bang waren om om te vallen. Overal zag hij mannen en vrouwen die hun leven leefden alsof elke dag de laatste kon zijn.

Hij hoorde iemand achter hem roepen. "Jij daar."

Edward draaide zich om. Een grote man met een baard als een wolk liep op hem af. Zijn armen waren breed, zijn buik nog breder. Maar zijn ogen waren scherp, alsof niets hem ontging.

"Jij bent nieuw," zei de man. "Ik ruik dat."

"Ik kom van de *Morning Star*," zei Edward voorzichtig.

"Dan ben je óf dapper óf dom. Misschien allebei."

Edward zei niets. Dat was veiliger.

De man stapte dichterbij. "Ik ben Captain Roach. En ik zoek mannen met lef. Mannen die niet wegrennen als een kanon knalt. Ben jij er zo een?"

Edward moest slikken. Hij dacht aan het gevecht. Aan het moment dat hij het pistool had opgeraapt. Aan de stilte in zijn hoofd toen alles om hem heen schreeuwde.

"Ik ren niet," zei hij.

Captain Roach grijnsde breed. "Goed. Dan moet je iemand ontmoeten. Kom mee."

Ze liepen langs een kade waar een reeks sloepen lag. En daar, onder de schaduw van een zeil, stond een man met een houding alsof hij de wind zelf kon bevelen. Hij had zijn rug naar hen toe, maar Edward voelde iets dat hij niet kon verklaren.

De man draaide zich om.

Hij had donkere ogen, een scherpe kaaklijn en een baard die al een indrukwekkende lengte had. Nog niet de gevlochten, brandende legende die hij later zou worden. Maar iets aan hem was anders.

Alsof hij een stap vooruit liep terwijl de rest van de wereld een stap terugdeed.

"Teach," zei Captain Roach. "Dit is Hornigolds beste man. Zijn naam is Charles Vane."

Edward wist op dat moment nog niet dat deze ontmoeting later zou bepalen welk pad hij zou nemen.

Hij wist alleen dat Charles Vane hem opnam zoals roofdieren elkaar opnemen.

"Je bent te jong," zei Vane.

"Dat zeggen mensen die niet goed kijken," zei Edward.

Vane glimlachte kort. Niet vriendelijk. Meer alsof hij een steen bekeek voordat hij besloot of hij hem wilde gooien.

"Blijf in Nassau en je leert snel," zei hij. "Maar Nassau vreet ook snel."

Edward knikte. "Ik wil leren."

Vane draaide zich om en liep weg, maar zijn stem reikte nog tot Edward.

"Dan luister goed. De zee kiest haar mannen, niet andersom."

Captain Roach keek Edward aan, alsof hij wilde zien of die woorden bleven hangen.

Ze bleven hangen.

Veel meer dan Edward toen kon bevroeden.

Die nacht, in de hangmat aan boord van de *Morning Star*, voelde Edward voor het eerst iets dat geen angst was, en ook geen bravoure.

Het was het begin van iets dat de meeste mannen nooit zouden toegeven.

Ambitie.

En terwijl de golven zacht tegen de romp sloegen, wist Edward dat de jongen uit Bristol langzaam aan het verdwijnen was.

Nassau had hem gezien.

En Nassau liet mensen zelden los.

5. de Nacht dat Hij Verdween

De dagen na zijn ontmoeting met Charles Vane voelde Nassau anders. Niet veiliger, niet vriendelijker, maar alsof de lucht zelf hem in de gaten hield. Overdag werkte Edward gewoon met de bemanning van de *Morning Star*, maar 's avonds dwaalde hij steeds verder door de straten. Hij keek, luisterde, merkte dingen op die anderen niet zagen.

Hij merkte dat sommige mannen altijd met hun rug naar muren stonden.

Hij merkte dat vrouwen die lachten soms hun hand op een pistool hielden.

Hij merkte dat kapiteins elkaar begroetten alsof ze vrienden waren, maar hun handen al half richting hun riem gingen.

En hij merkte dat Charles Vane hem soms langer aankeek dan nodig was.

"Je moet voorzichtig zijn," zei Bram op een avond toen Edward weer de plank op wilde lopen. "Nassau is geen plek voor mensen die denken dat ze onzichtbaar zijn."

"Ik denk niet dat ik onzichtbaar ben," zei Edward.

"Goed," zei Bram. "Want dat ben je niet. En de mensen die hier gevaarlijk zijn, weten precies wie jij bent."

Edward slikte. Zijn nieuwsgierigheid was groter dan zijn angst, maar het voelde alsof die twee krachten elkaar langzaam begonnen te versterken in plaats van te bestrijden.

Die avond liep hij opnieuw door de nauwe straatjes achter de haven. De maan hing laag en groot boven de daken. De kroegen gaven licht door de kieren van hun deuren, als ademhaling van een stad die nooit echt sliep. Hij hoorde gelach, ruzies, iemand die zong en ernaast iemand die te hard hilde.

Maar iets voelde anders.
Een stilte achter al het geluid.
Een spanning die niet hoorde bij gewone drinkers en gokkers.

Hij bleef staan toen hij bij de hoek van een magazijn kwam. Er was geen rede om stil te blijven staan. Toch deed hij het. Soms moet je luisteren naar je instinct, zelfs als je niet weet waarom.

Een deur verderop schoof zacht open. Twee mannen kwamen naar buiten. Hun stemmen waren gedempt, maar hun houding was strak. Piraten, maar niet de gewone. Dit waren mannen die betaald werden, niet mannen die dronken of gokten. De manier waarop ze liepen verraadde dat ze iets beschermden dat belangrijker was dan rum of kaarten.

Edward liep door, schijnbaar nonchalant. Toen hij achter zich keek, zag hij hoe één van de mannen een pakketje overhandigde aan een ander, die haastig weggleed tussen hutten door.

"Dat zijn geen gewone transacties," fluisterde hij tegen zichzelf.

Hij was niet de enige die dat dacht.

"Je hebt ogen die te veel zien."

Edward draaide zich om. Charles Vane stond achter hem, tegen een houten paal geleund alsof hij er al een uur stond. Zijn armen gekruist. Zijn blik scherp genoeg om mee te snijden.

"Ik zag alleen wat er voor me stond," zei Edward.

"Dat is precies het gevaar," zei Vane. "De meeste mensen kijken naar wat ze willen zien. Jij kijkt naar wat er is. Op zee heb je daar voordeel van. In Nassau niet."

Edward voelde hoe de lucht tussen hen een fractie kouder werd. "Wat zat er in dat pakket?"

Vane lachte kort. Een harde lach, zonder licht. "Je bent echt nog te jong om zulke vragen te stellen."

"Ik stelde geen vraag," zei Edward.

"Nee," zei Vane. "Dat is het probleem. Jij denkt. Je denkt voordat je iets zegt. En je denkt nadat je iets hebt gezien. Mannen zoals jij worden gevaarlijk, zelfs als ze dat zelf nog niet doorhebben."

Edward stapte achteruit. "Ik wil alleen leren."

"Je leert sneller dan goed voor je is," zei Vane. "Beter dat je weggaat voordat de verkeerde mensen je naam kennen."

"Wie zijn die verkeerde mensen?"

Vane stapte dichterbij. Zijn stem werd zo laag dat Edward hem bijna niet hoorde over het geluid van de haven.

"De mannen voor wie dit eiland geen thuis is, maar een jachtgebied. Mannen die handelen zonder kapitein. Zonder vlag. Zonder geweten. Zij zoeken geen bemanning. Zij zoeken hulpmiddelen."

Edward voelde iets wat hij nog niet eerder had gevoeld. Geen angst. Geen onrust. Iets scherpers. Iets wat je voelt als iemand ineens besluit dat jij een optie bent.

"Ik ben geen hulpmiddel," zei Edward.

"Dat zeg jij," zei Vane. "Maar zij zien het anders."

In de verte klonk een schot. Niet dichtbij, maar ver genoeg dat het hoorde bij iemand die wilde waarschuwen, niet doden. Mannen renden voorbij de hoek van het pad. Schaduwen. Fluisterende stemmen. Het dunne touw waarmee de nacht aan elkaar hing, trilde zacht.

Vane kneep zijn ogen samen. "En daar gaan ze alweer."

"Wie?" vroeg Edward.

"De mannen die je zojuist zag," zei Vane. "En de mannen achter hen. Jij moet hier weg. Nu. Voor de nacht voorbij is."

"Waarom help je mij?" vroeg Edward.

Vane keek hem lang aan. Te lang misschien. "Omdat ik kijkers herken. Zeelieden die zien wat anderen missen. En dat soort mensen moet je soms beschermen, omdat je anders tegen ze moet vechten."

Hij draaide zich om. "Ga terug naar je schip. Als je slim bent, vertrek je morgenvroeg met de eerste boot."

Maar Edward zag in zijn ogen dat hij iets verzwegen.

Toen hij terugliep naar de *Morning Star*, voelde Edward dat iemand hem observeerde. Hij merkte schaduwen die met hem meebewogen. Niet als vrienden. Niet als dronkenlappen. Maar als mannen die wachten tot een beslissing valt.

Hij nam een omweg, maar het hielp niet. Elke bocht die hij nam, voelde alsof er een stap werd meegezet.

Vlak voor de kade zag hij iets glinsteren onder een vat. Een klein houten teken. Hij herkende het symbool. Hetzelfde dat hij in Bristol had gezien, op dat ene kistje waar niemand aandacht aan had besteed. Twee gekruiste lijnen.

Zijn maag trok samen.

"Teach," fluisterde een stem achter hem.

Edward draaide zich langzaam om. Een man stond daar. Hij was mager, maar de spanning in zijn nek verried dat hij geen gewone dronken voorbijganger was. Zijn ogen waren smal, zijn mond strak.

"Jij hoort hier niet te zijn," zei hij zacht.

"Ik loop gewoon naar mijn schip," zei Edward.

"De nacht kiest wie mag vertrekken," zei de man. "En jij bent niet gekozen."

Hij zette een stap naar voren.

Edward voelde hoe zijn spieren aanspannen. Zijn vingers trilden niet. Zijn hart wel. Heel even dacht hij dat hij moest vluchten. Maar toen hij de blik van de man zag, wist hij dat vluchten geen optie was.

Een tweede man verscheen links. Een derde rechts.

Van achter een houten krat klonk een stem. "Hou op. Hij is nog te jong."

Bram.

Hij kwam uit de schaduw, zijn handen niet trillerig maar klaar. De drie mannen keken hem aan. Een ongemakkelijke stilte hield hen vast.

"Dit is een matroos van de *Morning Star*," zei Bram langzaam. "En jullie blijven weg."

"Matrozen verdwijnen hier vaker," zei de magerste van de drie. "Niemand vraagt ernaar."

"Ik vraag ernaar," zei Bram. Hij stapte voor Edward. "En ik hou niet van herhalingen. Dus ga."

De mannen keken elkaar aan. Eén haalde zijn schouders op. "Er zijn andere nachten," zei hij. Ze verdwenen tussen de hutten door.

Pas toen ze uit het zicht waren, draaide Bram zich naar Edward.

"Je moet weg hier," zei hij. "Niet morgen. Niet later. Nu."

"Maar we liggen nog tot zonsopgang aan de kade," zei Edward.

"Niet meer," zei Bram. "Ik heb met de bootsman gesproken. De kapitein wil vertrekken. Hij rook gevaar. En hij had gelijk."

"Wie waren die mannen?"

"Mannen die niet onder de vlag van Nassau varen," zei Bram. "Zij dienen geen kapitein. Geen land. Alleen geld. En ze hebben jou gezien. Ze vonden dat interessant genoeg om je te volgen."

Edward voelde een koude rilling over zijn rug.

"Kom aan boord," zei Bram. "We vertrekken zodra de zon opkomt."

Maar Edward wist, aan iets in Brams stem, dat er iets anders speelde.

Die nacht sliep Edward niet. Hij lag in zijn hangmat, keek naar het schommelende licht van een lantaarn en voelde hoe elke seconde zwaarder werd. Buiten hoorde hij stemmen. Niet de gewone stemmen van kroegliehebbers of dronken piraten. Lage stemmen. Fluisterend. Soms een voetstap. Soms niets.

Toen het eerste licht van de ochtend in strepen door de houten planken viel, beseftte hij dat hij geen keuze had.

Hij moest verdwijnen voordat de zon het eiland wakker maakte.

Tom sliep nog. Bram was niet in zijn hangmat. De bootsman lag op dek, waarschijnlijk uitgeput van de gesprekken die hij die nacht had gevoerd.

Edward ging niet via de loopplank.

Hij klom via het achterdek naar beneden, zijn voeten zacht op het hout.

Hij landde tussen kisten, kroop tussen vaten door en hield zijn adem in tot het geluid van de haven duidelijk werd.

Hij liep snel, maar niet rennend. Hij nam de smalle steegjes. Hij week voor niemand uit.

Aan de rand van de haven lag een kleine sloep. Onbemand. Geen vlag. Halfvol water. Maar zeewaardig genoeg voor iemand die moest verdwijnen.

Edward stapte erin, pakte een riem en duwde zichzelf af van de kade.

Het eiland werd langzaam kleiner.

De zon steeg langzaam aan de hemel.

Nassau liep gewoon door met zijn chaos, zijn rumoer, zijn gevaren.

En niemand zag hem vertrekken.

Niemand behalve één man, bovenop een rots, zijn armen over elkaar.

Hornigold.

Zijn blik volgde de kleine sloep tot hij een stip werd.

En heel even leek het alsof hij knikte.

Die ochtend verdween Edward Teach zes dagen lang van het gezicht van alle bekende schepen.

Niemand schreef op waar hij naartoe ging.

Niemand vroeg waarom.

En precies daar, in dat zwijgen, begonnen de verloren jaren.

6. het Spaanse Spookschip

De eerste dag dat Edward alleen op de open zee was, voelde minder als vrijheid en meer als het nuchtere besef dat hij niets had behalve een half verrotte sloep, een riem en een horizon die zich overal tegelijk bevond. De wind was zwak, de zon fel, en het water kabbelde alsof het hem probeerde gerust te stellen met een leugen. Hij moest blijven bewegen. Riem na riem. Kleine slagen. Niet te snel, niet te wild. Hij wist niet waar hij heen moest, maar stil blijven was geen optie.

Tegen de tijd dat de zon begon te zakken, trok de lucht zich samen zoals alleen de Caribische lucht dat kan. Een heldere dag kon binnen een uur omslaan naar een nachtmerrie. Edward zag de wolken zich opbouwen tot grijze bergen. Hij voelde de wind draaien. Zijn handen deden pijn, zijn armen trilden. Hij keek omhoog naar de lucht en wist dat hij geen schuilplek had. De zee besloot dat het tijd was. Een eerste windstoot. Dan een tweede, scherper. De kleine sloep schommelde onrustig, alsof het schip wist wat eraan kwam.

De eerste golf kwam als een klap tegen de zijkant. Edward greep zich vast aan de rand, zijn knokkels wit. Hij wist dat je de zee niet kon bevelen. Je kon alleen luisteren, hopen en overleven. De regen kwam als touwtjes tegelijk naar beneden. Geen zachte druppels. Slierten water die alles doornatten. Het zicht werd bijna meteen een gordijn van grijs. Wind trok aan zijn haren, zijn natte kleren plakten tegen zijn huid.

Toen zag hij het.

Eerst was het alleen een vage vorm in de mist. Een schim. Een silhouet dat bijna leek op een berg van hout. Maar toen een bliksemschicht even de hemel openbrak, zag hij de waarheid. Een enorm schip, zwaarder dan alles wat hij ooit had gezien. Een hoge achterstevan, donkere planken, gescheurde zeilen. En boven alles uit klonk een geluid dat hij nooit eerder had gehoord. Geen roep. Geen bevel. Maar een kreun, alsof het schip zelf pijn had.

Edward probeerde te roeien, maar de wind sloeg de riem bijna uit zijn handen. Zijn sloep werd als speelgoed richting het grote schip geduwd. Hij had geen controle meer. Een golf tilde hem op en wierp hem tegen de romp van het schip. Hij greep een touw dat toevallig naar beneden hing en trok zichzelf omhoog. De sloep werd achter hem door de zee verslonden.

Het dek was donker. Hij kroop over het hout, nat, koud, adem schokkend. De storm gierde nog steeds boven hem. Maar iets anders trok zijn aandacht. De stilte. Geen mannen die schreeuwden. Geen voetstappen. Geen kapitein die orders riep. Alleen het gekraak van een schip dat vocht tegen de wind.

Toen hoorde hij iets. Een kreet. Gedempt. Verdrietig. Hij stond op en liep langzaam naar de trap naar het benedendek. Elke trede kraakte alsof het schip hem wilde waarschuwen. Beneden was het donker. Een lantaarn wiegde zacht heen en weer aan een haak. Hij greep hem, hield hem omhoog en keek rond.

Het eerste dat hij zag, was bloed.

Niet vers, maar donker. In strepen langs de muur. Druppels op de vloer. Niet in paniek achtergelaten, maar alsof het langzaam was gedaan, druppel voor druppel. Hij voelde hoe zijn hart sneller sloeg. Hij moest verder. Hij wilde weg. Maar iets trok hem toch dieper de duisternis in.

Toen hoorde hij het opnieuw. Een zachte, lage klaagtoon.

Hij liep naar achteren, waar een grote deur half open stond. Achter de deur zag hij iets wat hij liever nooit had gezien. Het ruim zat vol mensen. Slaven. Honderden misschien. Mannen, vrouwen, kinderen, hun polsen geketend. Velen waren te zwak om te bewegen. Sommigen keken hem aan met ogen die te veel hadden gezien en te weinig hoop hadden overgehouden.

Een kleine jongen, niet veel jonger dan Edward, keek recht in zijn ogen. Geen tranen. Geen smeekbede. Alleen een stille vraag die Edward sneed als een mes. Waarom?

Edward ging door zijn knieën. Hij brak de stilte met een stem die zachter was dan hij verwacht had. "Waar is de bemanning?"

De jongen antwoordde in het Spaans, zacht maar duidelijk. Edward verstond het niet. Hij schudde zijn hoofd. De jongen probeerde opnieuw. Eén woord dat wel te begrijpen was.

"Muertos."

Dood.

Edward voelde een koude rilling. Hij hoorde boven hem ergens iets vallen. Zijn instinct nam het over. Hij stond op, liep terug naar de trap en luisterde. Boven hoorde hij beweging. Geen stappen van meerdere mensen. Eén iemand. Langzaam. Slepend. Niet strompelend van dronkenschap, maar anders.

Hij klom de trap op en hield zijn rug tegen het hout. Hij tuurde over het dek. Toen zag hij de man. Breed, verwilderd, zijn kleren gescheurd. Zijn gezicht was bleek, onder zijn ogen diepe kringen. Hij droeg een mes in zijn hand, maar zijn grip was zwak. Hij stond midden op het dek, schreeuwend naar de hemel.

"El mar nos maldice," riep hij. "La mar nos maldice."

Edward kende maar een paar woorden Spaans. Maar dit begreep hij.

De zee vervloekt ons.

De man draaide zich langzaam om en zag Edward. De blik in zijn ogen was die van iemand die de grens tussen werkelijkheid en waanzin was overgestoken. Hij hief zijn mes. Edward deed instinctief een stap achteruit.

"Stop," zei Edward. "Ik kom niet vechten."

De man schreeuwde iets wat eerder klonk als het huilen van een dier dan als menselijke taal. Hij rende op Edward af, zijn mes omhoog. Het schip rolde onder hun voeten. Edward gleed een halve meter opzij, greep een los touw en sloeg het tegen de arm van de man. Het mes viel kletterend op het dek. De man struikelde en viel tegen de reling.

Een golf sloeg tegen het schip. Het hout kantelde onder hen. Edward probeerde zich vast te houden. De man verloor zijn grip en gleed onder de reling door. In een fractie van een seconde zag Edward zijn ogen. Wijd. Bang. Heldere angst. Toen was hij weg. Opgeslokt door een golf die groter was dan zijn lichaam.

Edward stond hijgend tegen de mast, zijn handen trillend. Hij had niet gewild dat de man zou sterven. Maar de zee had gekozen.

De storm ging langzaam liggen. De wolken trokken weg. De stilte werd nog groter.

Edward liep opnieuw naar beneden. Hij wist dat hij iets moest doen. Hij kon deze mensen niet achterlaten. Maar hij was maar één jongen, op een schip dat meer gewicht droeg dan zijn armen ooit konden redden.

Toen hoorde hij stemmen.

Als een echo in een tunnel.

Een sloep naderde. Edward rende naar boven en keek over de reling. Drie mannen roeiden naar het schip. Ze droegen uniformen. Spaans, maar gehavend. Een van hen riep iets naar hem.

"Estamos buscando supervivientes."

We zoeken overlevenden.

Edward slikte, knikte en wees naar beneden. De mannen klommen aan boord. Ze keken naar Edward met een mengeling van dankbaarheid en argwaan.

"Wie ben jij?" vroeg de oudste.

"Edward Teach," zei hij. "Mijn schip... mijn sloep... is weg."

"En de kapitein van dit schip?"

Edward keek naar het water waar de man verdwenen was. "Dood."

De mannen wisselden blikken. Ze wisten dat hij de waarheid sprak.

"Kom mee," zei de oudste. "Je gaat met ons. Dit schip is verloren."

Edward keek nog één keer naar de slaven in het ruim. De mannen zouden hen meenemen naar een haven. Of dat beter was, wist hij niet. Maar het was iets.

Hij volgde de mannen naar hun sloep. De zee wiegde zacht, alsof ze hem opnieuw iets wilde vertellen.

Hij wist niet dat deze ontmoeting hem naar de donkerste en meest verborgen delen van de Cariben zou brengen.

Hij wist niet dat zijn naam in de komende maanden een andere klank zou krijgen.

En hij wist niet dat dit schip maar het eerste was van vele dat door zijn pad zou gaan.

Maar op dat moment wist hij één ding zeker.

Hij was niet meer de jongen uit Bristol.

Hij was een zeeman geworden.

En de zee had hem niet vernietigd.

Zij had hem gekozen.

7. Rooksignalen boven Hispaniola

De boottocht van het Spaanse reddingsteam duurde langer dan Edward had verwacht. Het water was kalm, maar de mannen spraken nauwelijks. Een enkele zucht, een kort bevel, een blik die meer zei dan woorden. Edward voelde hoe hij in hun stilte werd opgenomen alsof hij een schaduw was die onverwacht was meegereisd. Niemand vroeg hem waarom hij alleen op zee dreef. Niemand vroeg hoe hij op het spookschip beland was. Misschien wilden ze het niet weten. Misschien maakte ieder antwoord het verhaal alleen maar zwaarder.

Toen de kust van Hispaniola zichtbaar werd, leek het eiland in brand te staan. Niet door vuur, maar door zonlicht dat over de bergen gleed alsof het de randen van de wereld aanstak. De lucht was helder en scherp, de groene heuvels rezen omhoog als gebogen ruggen van oude reuzen. Edward voelde een vreemde spanning in zijn borst toen ze de kust naderden. Dit was een plek waar de zee andere wetten leek te volgen dan elders.

De sloep gleed een kleine baai binnen. Twee hutten van hout stonden scheef tegen de rand van het zand, alsof ze beter pasten in een andere wereld dan deze. Een lange vissersboot lag half op het strand en schommelde zacht in de golven. Toen de Spanjaarden aan wal stapten, werden ze begroet door een groep vissers met rimpels alsof ze van zout waren gemaakt. Ze spraken snel Spaans, handen zwaaiden, hoofden schudden. Edward verstond niets, maar hij voelde het al. Het ging niet alleen om het verloren schip. Er was iets anders.

De oudste Spanjaard wees naar Edward en zei iets wat klonk als een uitleg. De vissers keken Edward aan zoals mensen kijken naar iets dat ze niet helemaal vertrouwen, maar ook niet meteen willen afwijzen. Een van hen legde een hand op Edwards schouder. Niet vriendelijk, niet vijandig. Eerder alsof hij wilde voelen of de jongen echt was.

Ze brachten hem naar een hut waar een pot met warm eten op een vuur pruttelde. Edward at langzaam, zijn spieren nog stijf van de stormnacht. Een jonge visser kwam naast hem zitten.

"Mar enojada," zei hij zacht.

Edward keek op. "Wat betekent dat?"

"Boze zee," zei de jongen in gebroken Engels. "Soms neemt de zee wat zij wil. Soms geeft zij iemand terug."

Hij zweeg even en keek Edward opnieuw onderzoekend aan.
"Jij bent teruggegeven."

De woorden bleven als een echo achter in Edwards hoofd.

Die avond bleef hij niet bij de vissers. Hij liep langs het strand, het zand koel onder zijn voeten. Golven spoelden zacht aan. De lucht rook naar zout en verre regen. Toen hij verder liep, zag hij rook opstijgen tussen de bomen. Niet veel. Niet zwart. Meer een dunne, grijze kolom. Hij keek om zich heen. Niemand anders zag het. Of niemand wilde het zien.

Hij voelde diezelfde tinteling die hem in Nassau had gewaarschuwd.

Hij liep langzaam het bos in. De lucht werd vochtiger, de geur kruidiger. In een open plek zag hij een hut van palmladeren, half ingestort alsof de tijd er sneller werkte dan elders. Voor de hut stond een oude vrouw met een gezicht dat even diep geaderd was als het hout van de bomen om haar heen. Ze keek hem aan zonder te schrikken.

"Kom dichterbij, Edward Teach."

Hij verstijfde. Ze had zijn naam uitgesproken alsof ze hem al kende, zonder dat hij zichzelf had voorgesteld. Hij liep dichterbij, niet omdat hij dat wilde, maar omdat zijn voeten het deden zonder dat zijn hoofd werd geraadpleegd.

"Je draagt de geur van een schip dat niet meer bestaat," zei ze. "En de blik van een jongen die een man probeert te worden voor zijn tijd."

"Hoe weet u mijn naam?" vroeg hij.

Ze lachte zacht. "De zee vertelt meer dan jij denkt. Zij praat met mensen die willen luisteren. En zij schreeuwt naar mensen die het negeren."

Edward voelde een koude rilling. Niet van angst, maar van herkenning. "Waarom rookt u hier?"

"Dit," zei ze terwijl ze naar het rookvuurtje wees, "is geen rook voor warmte. Het is rook voor waarschuwing. Voor de geesten van de zee. Er hangt iets in de lucht dat groter is dan storm of mens."

Ze bukte, pakte een houten schaal en reikte hem aan Edward. Erin lag een zwart koordje, en daaraan een klein metalen amulet. Onregelmatig. Geen nette vorm. Meer alsof het was gesmolten en opnieuw geboren uit vuur.

"Neem dit," zei ze.

"Wat is het?" vroeg Edward.

"Een herinnering," zei ze. "En een keuze. Je staat op de rand van een pad dat je niet kunt zien, maar dat jou wel ziet."

Edward wilde het teruggeven, maar ze sloot zijn hand eromheen. Haar vingers waren koud en hard zoals opgedroogde aarde.

"In de komende dagen zul je mannen ontmoeten die doen alsof ze je pad kunnen bepalen. Maar de zee heeft je al gekozen. Je kunt haar niet weigeren."

Edward slikte. "Waarom ik?"

"Omdat je kijkt," zei ze simpel. "Omdat je niet blind bent zoals de meeste jonge mannen. Omdat je ogen niet alleen zien, maar begrijpen. Jij kijkt naar de horizon alsof je weet dat er iets op je wacht."

Een geluid trok hun aandacht. Een roep. Niet van een dier. Niet van een mens.

Scheepshoorns.

Edward draaide zich om. Uit de richting van de baai klonk lawaai. Hard. Onrustig. Mannen schreeuwden. Kleppen sloegen dicht. Boten kwamen aan.

"Ga," zei de vrouw. "Je tijd hier is voorbij. Maar onthoud de rook. Waar rook is, zijn signalen. Waar signalen zijn, is richting. Je weg begint net."

Edward rende terug door het bos. Toen hij de kust bereikte, zag hij drie schepen voor anker. Hij herkende het uniform op het strand. Soldaten. Spaans. Maar er was iets in hun vorming dat hem niet beviel. Te strak. Te gehaast. Vissers werden opzij geduwd. De mannen zagen er niet uit alsof ze redding brachten.

Bram zou nu zeggen dat wanneer mannen op een strand aankomen zonder te glimlachen, ze niet komen helpen maar komen zoeken.

Een Spaanse officier riep bevelen. Edward hoorde zijn eigen naam hard door de lucht snijden.

"Teach. Edward Teach."

Hij versteende. Hoe konden ze zijn naam weten?

Hij bleef in de schaduw van een rots en keek toe. De officier had een stuk papier in zijn hand. Een lijst. Een naam die iedereen ineens leek te kennen.

"Onderzoeken," zei hij hard. "De jongen is waardevol. Hij heeft iets gezien dat niet gezien mocht worden."

Edward voelde hoe zijn maag samentrok.

Ze zochten hem.

Niet om te helpen.

Maar om iets van hem te krijgen.

Hij wist niet wat.

Maar hij wist dat hij moest verdwijnen.

Hij liep langs de kust, laag bij het water. Elke golf verdoezelde zijn voetstappen. Hij keerde nog één keer om en zag hoe de rook van de hut oploste in de lucht. Een smalle, grijze lijn.

Een teken.

Hij begreep het pas later.

Rooksignalen zijn geen nood.
Rooksignalen zijn waarschuwingen.

Hij keek naar het eiland dat achter hem lag en wist dat hij niet meer veilig was.

Zijn pad verliet de kust.
Zijn naam begon te bewegen.
Zijn verhaal nestelde zich dieper in de schaduwen van de zee.

En ergens achter hem, achter de heuvels, achter de rook, begon iemand anders zijn naam te fluisteren.

Zwartbaard.

Nog niet hardop. Nog niet echt. Maar als een voorbode.

De zee had hem gekozen.
Nu moest hij beslissen wat hij ermee zou doen.

8. de Keuze voor Angst

De dagen na zijn vlucht van Hispaniola voelde Edward alsof hij tussen twee werelden in dreef. Niet langer een jongen uit Bristol, niet langer alleen een matroos, maar ook nog geen man die wist wie hij moest worden. De zee was wispelturig. Soms kalm als een slapende kat, soms zo onrustig dat ze hem leek te duwen naar een plek die niet op kaarten stond.

Hij voer mee op een klein Spaans schip dat hem had opgepikt omdat ze dachten dat hij waardevolle informatie had over het verdwenen slavenschip. De eerste dag behandelden ze hem als een kind. De tweede dag als een last. De derde dag als een risico.

Op de vierde dag zag hij het.

Een klein Engels handelsschip in de verte, net groot genoeg om zijn leven opnieuw te veranderen. Het Spaanse schip zette koers erheen met een snelheid die niets met nieuwsgierigheid te maken had. De soldaten fluisterden. Edward hoorde genoeg woorden om te begrijpen dat het geen vriendelijke ontmoeting zou worden.

Hij kneep zijn ogen samen en wachtte zijn kans af. Toen het Spaans schip het Engelse naderde, waren alle soldaten gefocust op wat er aan dek zou gebeuren. Dat was Edwards moment. Hij dook langs de reling, greep een touw en liet zich in het water vallen. Het koude water sloeg zijn adem weg, maar hij bleef stil. Zwemmend als een rat in een gat bereikte hij de achterkant van het Engelse schip.

Twee matrozen hoorden hem hijgen en trokken hem aan boord. De kapitein, een norse man met een gezicht dat leek te zijn gehakt uit een boomstronk, keek hem strak aan terwijl Edward kuchend water uitspuugde.

"Wat is jouw verhaal?" vroeg de kapitein.

Edward keek omhoog en zag de Spaanse vlag dreigend dichterbij komen. "Ik heb een verhaal," zei hij kort. "Maar eerst wilt u me verbergen."

De kapitein kneep zijn ogen samen. "Waarom?"

"Zij zoeken mij," zei Edward. "En mannen die je zoeken met dat soort gezichten hebben niet de bedoeling je ergens levend te brengen."

De kapitein keek naar het Spaanse schip, dat nu duidelijk wapens gereed had staan. Hij vloekte kort, wees naar een luik en gebaarde dat Edward naar beneden moest. Soms heb je geen uitleg nodig. Soms is instinct genoeg.

Edward kroop het ruim in, tussen vaten en touwen. De stem van de Spaanse officier klonk boven hem, scherp en eisend. Het gesprek duurde lang. Te lang. Edward hoorde iets slaan, iets verschuiven, toen ineens stilte. Daarna scheen een bundel licht door het luik.

"Ze zijn weg," zei de kapitein. "Maar als jij niet iets goeds te vertellen hebt, gooi ik je alsnog overboord."

Edward klom naar boven en vertelde. Niet alles. Maar genoeg. Het spookschip. De doden. De slaven. De officieren die hem zochten. De rooksignalen. De vrouw. Alles wat iets van waarheid had, maar niets dat hem kwetsbaar maakte.

De kapitein luisterde. Hij zei niets. Toen Edward klaar was, kneep hij zijn ogen strak samen en zei: "Je blijft aan boord. Maar je werkt. Ik wil geen inutiele mond."

Edward knikte. Hij wist dat hij nogmaals gekozen was. Door de zee. Door toeval. Of door iets wat hij niet kon benoemen.

Ze voeren dagen door kalm water. De bemanning was klein, maar gretig om geld te verdienen en gevaren te vermijden. Edward leerde

hen kennen. Een van hen, een man met een scheve mond en een even scheve humor, heette Garrick.

Hij keek Edward eens aan terwijl ze touwen opspoelden. "Je kijkt anders dan de rest."

"Anders hoe?" vroeg Edward.

"Alsof je niet alleen ziet wat er gebeurt, maar ook wat er zou kunnen gebeuren. En dat is meestal iets wat mensen niet willen weten."

Edward haalde zijn schouders op. "Ik kijk gewoon."

"Dat is precies wat ik bedoel," zei Garrick. "De rest van ons kijkt alleen wanneer er lawaai is."

Het moment dat Edward zijn keuze maakte, kwam op een dag dat de zee spiegelglad lag. Geen wind. Geen wolk. Alles stil. De anderen zaten te gokken op een ton terwijl Garrick een lied zong dat absoluut vals was. Edward zat apart en keek naar de horizon. Hij dacht aan de vrouw op Hispaniola. Aan haar woorden. Aan het amulet dat hij nog steeds in zijn zak droeg.

"Je kijkt te veel," zei Garrick terwijl hij naast hem ging zitten. "Wat zie je nu?"

"Ik zie wat ik moet worden," zei Edward zonder er lang over na te denken.

Garrick snoof. "Wat dan? Een koopman? Een matroos? Een piraat?"

Edward zweeg even. Zijn ogen bleven gericht op de horizon.

"Ik zie iemand die geen angst meer wil hebben," zei hij zacht.

"Dat heeft niemand," zei Garrick.

Edward schudde zijn hoofd. "De meeste mensen willen geen angst voelen. Ik wil dat anderen het voelen."

Garrick zweeg. Dat was geen zin die een jongen van Edwards leeftijd hoorde te zeggen. Dat was een zin die iets wakker maakte in mensen. Iets waar mannen of machtig van werden, of krankzinnig.

"Hoe ga je dat doen?" vroeg Garrick voorzichtig.

Edward haalde het amulet uit zijn zak en draaide het tussen zijn vingers. "Door een verhaal te worden. Iets wat men ziet nog voor men mij ziet."

"Leg een mes aan je riem," zei Garrick. "Dat werkt meestal goed."

Edward glimlachte. "Nee. Iets anders."

Hij stond op, liep naar de rand van het schip en keek naar zijn spiegelbeeld in het water. Zijn gezicht was nog jong, zijn baard dun en onschuldig. Hij streek erover en voelde een beslissing vallen die zwaarder was dan welk touw aan dek ook.

"Mannen onthouden geen gezichten," zei hij. "Ze onthouden beelden. Ze onthouden wat hen bang maakt."

Hij dacht aan de verhalen die hij had gehoord in de kroegen van Bristol. Aan de verhalen die ze fluisterden in Nassau. Aan mannen met vlammen in hun haren en rook rond hun hoofd.

Hij dacht aan zijn eigen ogen, die nooit wegkeken.

"Ik ga een beeld maken," zei hij. "Een beeld dat een naam nodig heeft. De naam komt later."

"En dat beeld is?" vroeg Garrick.

Edward keek naar de lucht, naar het vuur van de ondergaande zon dat zijn gezicht oranje kleurde.

"Angst," zei hij.

Die avond sneed hij zijn baard anders. Niet netjes. Niet als een gewone zeeman. Langer. Ruiger. Iets dat niet paste bij zijn leeftijd. Hij vond touw en olie en zwarte as uit de kachel. Hij mengde het tot een dikke massa en streek het in zijn baard. Het rook naar rook en storm. Een geur die bij hem hoorde.

Toen hij terug aan dek kwam, keek de bemanning op.

"Wat is er met jou gebeurd?" vroeg iemand.

Garrick antwoordde voor hem. "Hij heeft gekozen."

Edward glimlachte. Het was geen warme glimlach. Niet boos. Maar een glimlach die iets beloofde. Iets dat nog geen woorden nodig had.

De kapitein kwam naar hem toe, bleef een paar tellen zwijgend kijken en zei toen: "Als je zo aan dek staat, jaag je de helft van mijn mannen de stuipen op het lijf."

"Dan werkt het," zei Edward.

"Wat werkt?"

"Angst."

De kapitein snoof. "Angst is goedkoop."

"Niet als je het beheerst," zei Edward.

De kapitein kneep zijn ogen samen. Hij wilde iets terugzeggen. Hij deed het niet. Misschien zag hij iets in Edwards blik dat hem deed besluiten zijn mond te houden.

Later die nacht zat Edward weer alleen. De maan scheen zwak over het water. Het schip wiegde zacht. Hij voelde het amulet in zijn hand.
Hij dacht aan alles wat hij had gezien.
Hij dacht aan alles wat hem was aangedaan.
En hij wist dat zijn pad niet meer dat van een matroos was.

Hij was op weg een beeld te worden.
Een verhaal.
Een waarschuwing op zichzelf.

Mensen zouden niet naar hem kijken.
Ze zouden naar wat ze dachten dat hij was kijken.

En dat was het moment dat Edward Teach het masker begon te bouwen
dat later een naam zou krijgen die de wereld nooit meer zou vergeten.

Hij wist het nog niet.
Maar die nacht werd het zaad geplant van een van de meest gevreesde namen die ooit over de zee had gevaren.

De keuze voor angst was gemaakt.

9. de Verzuurde Alliantie

De man die Edward leerde dat vertrouwen op zee een luxe was, droeg de naam Capitán Rodrigo Salazar. Hij was geen piraat in de ogen van zijn eigen koning, maar alles in zijn houding vertelde een ander verhaal. Zijn schip, de *Santa Dolorés*, was officieel een handelsschip. In de praktijk was het een roofdier dat zorgvuldig koos wanneer het zijn tanden liet zien.

Edward kwam aan boord nadat het kleine Engelse schip waar hij tijdelijk op had gevaren, was onderschept bij een uitwisseling van goederen dicht bij de kust. Er waren geen doden gevallen, alleen dreigementen, blikken en een duidelijke boodschap. De Engelse kapitein had meer zin in leven dan in heldendom en liet Edward zonder veel woorden overzetten.

Capitán Salazar had hem een tijdje zwijgend aangekeken, zijn handen rustend op de reling, zijn hoed schuin op zijn hoofd. Zijn gezicht was gebruind door de zon, zijn ogen donker en onmogelijk te lezen.

"Wie ben jij?" vroeg hij uiteindelijk.

"Edward Teach," zei Edward, zijn rug recht.

"En waarom zou ik een Engelse jongen aan boord houden van een Spaans schip?" vroeg Salazar.

Edward aarzelde niet. "Omdat u iemand nodig heeft die luistert, kijkt en geen vragen stelt die u niet wilt beantwoorden."

Salazar glimlachte flauwtjes. "Jij stelt nu al te veel vragen in vermomming."

"Ik stel alleen mezelf gerust," zei Edward. "Als u me laat werken, werk ik. Als u mij van boord gooit, sterf ik. De keuze is eenvoudig."

Salazar keek hem nog even aan en maakte toen een kort gebaar. "Blijf. Maar als je me ooit verradt, gooi ik je niet overboord. Dan zorg ik dat je blijft kijken terwijl de zee je komt halen."

Edward knikte. "Duidelijk."

De *Santa Dolores* was beter uitgerust dan de schepen waar hij tot nu toe op had gevaren. De bemanning was gemengd. Enkelen waren nette soldaten met gladgeschoren kinnen en de starre blik van mannen die bevelen gewend waren. De rest waren mannen met littekens, scheve glimlachen en een manier van lopen die aangaf dat ze meer hadden meegemaakt dan je in één gesprek kon uitpluizen.

Edward werd tussen hen in geplaatst. Niet boven, niet onder. Een uitschuifbare positie.

Vanaf de eerste dag merkte hij dat Salazar anders dacht dan andere kapiteins. Hij koos zijn doelwitten zorgvuldig. Hij viel geen grote oorlogsschepen aan en geen armzalige vissersboten. Hij zocht naar schepen die te zwaar geladen waren om snel te ontsnappen, maar net klein genoeg om geen volledige escortes te krijgen. Schepen waar de winst groot en het risico klein was.

De eerste keer dat Edward meedeed aan een boarding onder Salazar, ging het bijna geruisloos. De *Santa Dolores* kwam bij nacht dichterbij, met zeilen strak en lantaarns gedoofd. Ze voeren zo stil dat je het hout bijna kon horen ademen. Dan ineens, een fluitsignaal, een sprong, touwen, messen, geschreeuw. En daarna stilte. Het doelwit was niet bedoeld om te zinken. Alleen om leeg te zijn.

"Waarom doodt u niemand als het niet hoeft?" vroeg Edward op een avond toen hij naast Salazar aan dek stond.

Salazar keek naar de horizon, zijn handen op zijn rug. "Doden is gemakkelijk," zei hij. "Maar doden kost tijd, kost mankracht, kost reputatie. Angst is efficiënter." Hij draaide zijn hoofd iets opzij. "Je weet dat."

Edward zweeg. Hij dacht aan zijn keuze voor angst. Hij dacht aan de verhalen die sneller reisden dan de waarheid.

"Een man die bang is, praat," ging Salazar verder. "Een dode man praat niet. Ik heb liever dat kapiteins elkaar vertellen dat de *Santa Dolores* hen spaarde nadat ze hun lading afstonden. Dan vechten ze minder hard, volgende keer."

Hij lachte zacht. "Ze noemen het barmhartigheid. Ik noem het investeren."

Edward keek naar de kapitein en voelde een herkenning. Niet in wat de man deed, maar in hoe hij dacht. Koud. Berekenend. Hij vroeg zich af of hij zelf ook in die richting aan het schuiven was.

Garrick, die nu ook aan boord van de *Santa Dolores* was, haalde hem later die avond uit zijn gedachten. "Denk niet te hard na," zei hij terwijl hij tegen de reling leunde. "Mannen zoals Salazar denken al genoeg voor twee."

"Misschien is dat het probleem," zei Edward. "Als je alleen maar uitvoert wat anderen bedacht hebben, wordt je eigen hoofd lui."

"Of veilig," zei Garrick.

"Veiligheid is een woord dat niet past bij dit schip," antwoordde Edward.

De dagen werden weken. De *Santa Dolores* vulde haar ruim met lading die sneller binnenkwam dan de geschriften van de koning konden bijhouden. Zilver. Koffie. Tabak. Stoffen. Dingen die elders rijkdom waren maar hier in stapels lagen als bewijs dat macht vaak niets anders is dan een goed georganiseerde diefstal.

Toch knaagde er iets aan Edward. Hij zag hoe Salazar niet alleen handelde in goederen. Hij handelde ook in informatie. Kaarten, routes,

namen van kapiteins die kwetsbaar waren. Soms liet hij een schip doorgaan zonder het aan te vallen, terwijl het een makkelijke prooi leek.

"Waarom hebben we ze laten gaan?" vroeg Edward op een middag nadat ze een zwaarbeladen Engelse brik ongemoeid hadden gelaten.

Salazar kneep zijn ogen dicht tegen de zon. "Omdat ze iets voor mij doen," zei hij rustig. "Ze varen naar een haven waar ik niet komen mag. En in ruil daarvoor is hun huid vandaag veilig."

"Je vertrouwt ze?" vroeg Edward.

Salazar lachte kort. "Ik vertrouw niemand. Maar ik gebruik sommigen."

Die avond zat Edward met Garrick onder het licht van een lantaarn. Garrick gooide een mes op en ving het weer, keer na keer, alsof hij zichzelf wilde afleiden van een gedachte waar hij liever niet bij stil stond.

"Hij speelt een spel dat groter is dan wij," zei Garrick. "Ik voel het. Kapiteins die handelen met vijanden, mannen die zijn naam fluisteren in havens waar zijn vlag verboden is. Hij heeft teveel touw in zijn handen."

"En wie houdt het andere eind vast?" vroeg Edward.

Garrick ving zijn mes en hield het stil. "Dat is de vraag die mensen vaak te laat stellen."

De scheuren in de alliantie begonnen klein. Een gerucht hier. Een afgebroken afspraak daar. Een schip dat had moeten verschijnen maar wegbleef. Een kapitein die vertelde dat hij door Salazars mannen was aangevallen, terwijl Salazar had gezworen dat dat nooit zou gebeuren.

Het eerste echte teken dat iets mis was, kwam toen de *Santa Dolores* een klein eilandje aandeed om water bij te vullen. Aan de kust lag het

verbrande wrak van een schip dat Edward herkende. Niet van naam, maar van bouw. Een handelaar die ze eerder hadden laten gaan.

"Ze zouden veilig zijn," zei Edward.

Garrick keek naar de verkoolde resten. "Misschien waren ze dat. Voor Salazar. Niet voor iedereen."

Mannen liepen het strand op, hun laarzen zakkend in nat zand. In de branding dreef nog een stuk van een mast. Geen vlag. Geen leven. Edward zag twee lichamen half in het zand, half in het water. Hun gezichten waren niet meer te herkennen.

Die nacht was het stil aan boord. Zelfs de zeilen leken zachter te klapperen.

Edward stond alleen aan dek toen Salazar naast hem kwam staan.

"Je kijkt te veel," zei de kapitein.

"Dat zegt iedereen," antwoordde Edward.

"Je houdt van patronen," zei Salazar. "Je wilt dat dingen kloppen. Maar de zee klopt niet. De zee is chaos. Wie probeert er orde in te zien, gaat vroeg of laat kopje onder."

Edward draaide zijn hoofd. "En u dan? U praat over deals en investeren. U houdt er duidelijk een soort orde op na."

Salazar glimlachte. "Ik hou ervan om te doen alsof ik controle heb. Dat is iets anders dan geloven dat ik die echt heb."

Edward zweeg. Soms was zwijgen de enige manier om te voorkomen dat woorden je later zouden achtervolgen.

De breuk kwam sneller dan hij had verwacht. Het was een heldere dag wanneer men normaal niet aan gevaar denkt. De *Santa Dolores* lag stil

voor de kust van een klein eiland, wachtend op een sloep met mannen die aan land waren gegaan om goederen te ruilen met een contact van Salazar. De zon scheen. De lucht was strakblauw. De zee bewoog kalm.

Toen klonk het eerste schot.

Niet vanaf de kust. Vanaf de achtersteven van de *Santa Dolores* zelf.

Edward draaide zich om en zag een van de "nette" soldaten zijn geweer opnieuw laden terwijl een matroos naast hem in elkaar zakte. In een flits zag hij het. Niet verraad van buitenaf. Verraad van binnen.

De soldaten hadden zich verzameld rond de geweren en pistolen. Hun gezichten waren strak. Hun houding beslist. De officier die Edward al die tijd had gewantrouwd, stapte naar voren.

"In naam van de koning nemen wij dit schip in beslag," zei hij hard. "Capitán Salazar wordt beschuldigd van hoogverraad en illegale handel."

De woorden vielen als stenen. Edward zag hoe de echte piraten, de ruige mannen die Salazar trouw waren geweest, verrast naar hun wapens grepen. Te laat. De soldaten hadden het voordeel van voorbereiding.

Salazar kwam uit zijn kajuit, zijn gezicht onaangedaan. "Jullie zijn weer eens te laat," zei hij kalm. "Als ik echt een verrader was, was ik allang weg."

De officier richtte een pistool op hem. "Ik heb bewijs."

Salazar lachte zacht. "Bewijs is wat iemand opschrijft, niet wat waar is."

De spanning op het dek was zo dik dat je hem kon snijden. Edward stond tussen twee groepen in. Aan de ene kant Salazar en de mannen die hij had leren kennen. Aan de andere kant de soldaten, die de taal van wetten spraken maar de blik hadden van jagers.

De officier draaide zijn hoofd. "En jij," zei hij terwijl hij de loop van zijn pistool heel even naar Edward liet zakken, "jij bent de Engelse jongen. Je hebt gezien wat hier gebeurt. Vergeet niet wie jouw echte koning is."

Edward voelde alle ogen op zich gericht. Salazar keek hem aan, niet smekend, niet dwingend. Alleen observerend.

"Wat ga je doen, Edward?" vroeg hij. "Ga je kiezen voor een vlag of voor wat je met je eigen ogen hebt gezien?"

In die seconden leek alles stil te staan. De zee, de wind, zelfs het kloppen van zijn eigen hart. Edward wist dat zijn keuze niet alleen zou bepalen aan welke kant hij stond, maar ook wie hijzelf voortaan zou zijn.

Hij keek naar de officier. Naar de mannen met nette uniformen. Naar hun wapens. Naar hun ogen, waarin hij geen twijfel zag maar ook geen geweten. Toen keek hij naar Salazar. De man die eerlijk was geweest over zijn oneerlijke daden. Geen held, geen heilige, maar tenminste iemand die geen leugenaar was over zijn eigen aard.

"Ik kies niet voor een vlag," zei Edward rustig. "Ik kies voor de waarheid."

Hij stapte naar voren, liep langs de officier, langs de soldaten, tot hij naast Salazar stond. Hij voelde de pistoolloop die zijn beweging kort volgde. De stilte werd bijna ondraaglijk. Toen hoorde hij het zachte geluid van Gerricks mes dat uit zijn schede gleed.

De eerste die schoot, was niet de officier.

Het was Garrick.

Een korte knal. Een soldaat ging neer. Daarna barstte de hel los.

Het dek veranderde in een chaos van touwen, bloed, geschreeuw en kruitdamp. Edward voelde zijn lichaam in beweging komen voordat zijn hoofd alles kon bijhouden. Hij wierp zich tegen een soldaat die probeerde een kanon te bereiken, sloeg hem tegen de railing en liet hem over de rand verdwijnen. Hij greep een gevallen pistool, draaide zich om en schoot op een uniform dat hem dreigend naderde.

Salazar vocht als iemand die al wist dat hij verloren had maar weigerde het toe te geven. Hij blokkeerde slagen, ontweek kogels, gaf orders die half overstemd werden door het lawaai, maar toch werden opgevolgd.

Toen het stof neerdaalde, lagen er meer mannen op het dek dan er nog stonden. De officier lag met een bloedende schouder tegen een vat, zijn ogen vol haat.

"Dit is niet voorbij," hijgde hij richting Salazar. "De koning zal je vinden. En jou ook, jongen."

Edward keek hem aan, zijn gezicht onbewogen. "Hij weet mijn naam niet eens," zei hij.

"Nog niet," siste de officier.

Salazar stapte naar hem toe en duwde hem met één hand tegen het vat. "Ga terug naar je koning," zei hij. "Vertel hem dat hij zijn eigen mannen niet kan vertrouwen. Dat lijkt me een nuttiger les dan mijn naam."

Hij gebaarde. Twee matrozen sleepten de officier naar een sloep en lieten hem zakken. De overgebleven soldaten, die hun wapens hadden laten vallen toen de strijd keerde, werden keuze gegeven. Blijven of springen. De meesten kozen voor water.

Toen de sloep wegdreef, bleef een stilte achter die weinig te maken had met rust.

Garrick veegde bloed van zijn gezicht en keek Edward aan. "Nou," zei hij hijgend, "als dit een alliantie was, wil ik het liever niet meemaken wanneer je ruzie krijgt."

Edward voelde een vermoeide glimlach trekken aan een mond die eigenlijk alleen maar wilde rusten. Salazar liep naar hem toe.

"Je hebt gekozen," zei hij.

"Ik heb alleen geweigerd om voor een leugen te kiezen," zei Edward.

"Dat is een keuze," zei Salazar. "Maar onthoud dit, Edward. Elke keuze op zee heeft een prijs. De soldaten hebben jouw gezicht gezien. Hun officier kent je naam. Er komt een dag dat dit je inhaalt."

Edward knikte. "Misschien. Maar tegen die tijd ben ik iemand anders."

"Wie dan?" vroeg Salazar.

Edward keek naar de zee, waar de sloep kleiner en kleiner werd. Zijn hand gleed naar zijn baard, nu donker en ruig, nog steeds doordrenkt met as en olie. Hij voelde het gewicht van het amulet in zijn zak.

"Iemand die de koning niet kent," zei hij rustig. "Maar waarover hij wel verhalen hoort."

Salazar lachte zacht, een lach zonder echte vrolijkheid. "Dan hebben we nog werk te doen."

De alliantie met Salazar had die dag geen symbool nodig om te tonen dat hij geklapt was. Het hing in de lucht, het lag op het dek en dreef in het water. Vanaf dat moment wist Edward dat zelfs de mannen die leken te denken zoals hij, uiteindelijk een eigen agenda hadden.

Vanaf dat moment wist hij ook dat hij niet langer de pion wilde zijn die door anderen werd verschoven.

Hij wilde zelf degene worden die de stukken plaatste.

En ergens diep in zijn borst, waar de jongen uit Bristol bijna niet meer te horen was, begon een nieuwe naam te groeien. Geen naam die hij luid uitsprak. Nog niet. Maar een naam die broeide als vuur onder smeulend hout.

Het was de laatste keer dat hij iemand anders de richting liet bepalen.

Vanaf hier begon hij zijn eigen koers te varen.

En de zee zou er nog lang over fluisteren.

10. Terug naar Nassau

De *Santa Dolores* voer zwijgend weg van het eiland waar de alliantie in stukken was gevallen. De mannen aan dek spraken weinig, alsof elke zin die gezegd werd iets zou kunnen breken dat nog maar net overeind stond. Edward voelde de spanning in de lucht. Het was niet de spanning van angst, en ook niet van triomf. Het was de spanning die volgt na een keuze die niet meer teruggedraaid kan worden.

De zee lag kalm onder hen, maar onder die kalmte school iets onrustigs. Edward herkende dat gevoel. Het was dezelfde stilstand vóór de storm in zijn eigen hoofd, voordat een nieuwe beslissing zich zou aandienen.

Salazar stond aan dek, handen op zijn rug, ogen gericht op de horizon alsof hij de volgende vijand daar al zag wachten. Edward observeerde hem. De man had net zijn hele positie verloren, zijn naam besmeurd, zijn alliantie gebroken, maar hij stond daar alsof hij elk moment nieuwe plannen kon maken.

"Je denkt veel," zei Salazar zonder om te kijken.

"Dat zeggen mensen vaak tegen me," zei Edward.

"En wat denk je nu?"

"Dat we niet kunnen blijven varen alsof er niets is gebeurd."

Salazar draaide zich om. Zijn blik was scherp, zijn woede niet zichtbaar maar voelbaar. "En wat stel jij voor?"

"Terug naar Nassau," zei Edward. "We hebben wapens nodig. Mannen. Informatie. Vijanden die weten dat we ademen zijn gevaarlijk, maar vijanden die denken dat we zwak zijn, zijn nog gevaarlijker."

Salazar zweeg even, alsof hij de woorden proefde. "Nassau is geen veilige haven voor mij."

"Dat is het voor niemand," zei Edward. "Maar het is wel de plek waar verhalen worden geboren. En soms moet je het verhaal in de mond van je vijand stoppen, zodat ze het niet tegen je gebruiken."

Salazar lachte zacht. "Je hebt de neiging om te praten als iemand die meer jaren ervaring heeft dan je gezicht verradt."

Edward haalde een schouder op. "U zei zelf dat de zee geen onderscheid maakt."

Salazar knikte langzaam. "Goed. Naar Nassau dan."

De koers werd verlegd. De lucht werd iets donkerder aan de rand van de wereld, alsof het eiland hen al verwachtte. Edward voelde geen angst. Hij voelde een soort herkenning. Nassau had hem gezien toen hij nog een jongen was die tussen de hutten liep zonder te weten welke schaduwen hem volgden. Maar nu kwam hij terug als iemand die schaduwen begrijp.

Garrick kwam naast hem staan. De man had een snee op zijn arm van het vorige gevecht, maar deed alsof het niet meer was dan een kras van een kat.

"Waarom terug?" vroeg Garrick.

"Omdat daar de vlammen liggen," zei Edward. "En soms moet je door vuur lopen om te weten of je het kunt overleven."

"Ik loop liever om het vuur heen," zei Garrick droog.

"Daarom ben jij verstandiger dan ik," zei Edward.

"Of jij dommer dan ik," zei Garrick. "Dat kan ook."

Ze glimlachten beiden kort.

De dagen die volgden waren rustig. Te rustig. Edward wist dat stilte op zee nooit zonder doel was. Een voorbode. Een waarschuwing dat alles wat rustig lag, in één ogenblik kon omslaan. De *Santa Dolores* gleed door het water, de wind zacht, de zeilen vol.

Toen, op de ochtend dat Nassau zichtbaar werd, wist Edward dat er iets anders was. De geur. De lucht. Het geluid van meeuwen dat anders was dan normaal. Hij kon het niet uitleggen, maar hij voelde het.

Nassau lag voor hen, maar het was niet meer het Nassau dat hij had verlaten.

De haven was drukker. Chaotischer. Maar niet van de gewone bedrijvigheid. Er hing een spanning alsof de stad zelf in de gaten werd gehouden. Aan de kade lagen nieuwe schepen. Schepen die niet bij piraten hoorden. Schepen van de Britse marine.

Salazar kneep zijn ogen samen. "Dat is slecht nieuws."

"Ze zoeken u," zei Edward.

"Ik heb niets te verliezen," zei Salazar.

Edward keek hem aan. "Dat gelooft u zelf niet."

Ze meerden aan. Mannen op de kade keken op. Niet met vijandigheid. Niet met nieuwsgierigheid. Maar met iets dat leek op waarschuwing. Edward voelde blikken als messen in zijn rug. Hij keek langzaam om zich heen. Mensen fluisterden. Sommigen weken uit. Anderen keken te lang.

"Blijf dicht bij me," zei Salazar.

Edward volgde hem de steiger af. Garrick sloot achteraan. Toen ze door de zandstraat liepen, zag Edward dat veel hutten gesloten waren. Kroegen half leeg. Marktkramen verlaten. Nassau hield zijn adem in.

Een man stapte op hen af. Niet als vijand, maar als iemand die nieuws droeg dat te zwaar was om voor zich te houden. "Capitán Salazar," fluisterde hij. "Ze weten dat u komt."

"Wie?" vroeg Salazar.

"De marine," zei de man. "En iemand anders. Iemand die op u wacht."

Edward voelde een vreemd gevoel in zijn maag. Niet angst. Niet spanning. Iets wat leek op herkenning.

"Wie dan?" vroeg Salazar.

De man keek Edward aan, alsof hij verwachtte dat Edward het antwoord al wist. "De man die de stad nu naar zijn hand zet."

Edward dacht een seconde aan Charles Vane. Aan Hornigold. Aan alle namen die rond Nassau zweefden als haaien in een bloedende zee.

Maar de man schudde zijn hoofd.

"Nee," zei hij. "Hij is nieuw. Pas aangekomen. Een kapitein met een schip dat geen enkele kaart had zien aankomen. Zijn naam wordt overal gefluisterd."

Edward voelde iets in zijn huid trekken, alsof de lucht zelf zijn naam wilde vormen.

"Wie?" vroeg hij.

De man boog zich voorover, zijn adem warm en nerveus. "Zijn naam is Barbanegra."

Edward verstijfde heel even. De woorden hingen tussen hen in, zwaar en vreemd.

"Zwartbaard," zei de man. "En zijn mannen zeggen dat niemand hem mag tegenspreken. Hij heeft een schip zo zwart als roet. De mensen zijn bang. Hij doet iets met vuur in zijn baard. Hij laat rook uit zijn haar komen. Ze zeggen dat de duivel zelf met hem meevaart."

Edward zei niets. Zijn adem stokte niet. Zijn hart versnelde niet. Maar in hem werd iets wakker. Een waarheid die nog geen woorden had.

Salazar keek hem aan. "Iemand steelt jouw kunstjes."

Edward keek terug. "Misschien. Of misschien vult iemand een verhaal dat al begonnen was."

Garrick keek ze allebei aan en zuchtte. "Waarom zijn het altijd de kapiteins met onnodige flair die problemen veroorzaken?"

Salazar stapte dichterbij Edward. "Denk na. Als iemand die naam draagt, dan doet hij dat niet toevallig."

Edward voelde het. Diep, zwaar, en onmiskenbaar. Zijn eigen beeld werd geboren zonder dat hij het expliciet had gekozen. Een man met rook in zijn baard. Een man die vuur gebruikte. Een man die anderen bang maakte.

Maar niet hij.

Nog niet.

Salazar keek naar de haven. "We komen op een slecht moment."

Edward knikte langzaam. "Of op het juiste moment."

"Hoe bedoel je dat?" vroeg Garrick.

Edward keek naar de rook die uit een verre kroeg kwam. Naar de beweging van mannen die te gespannen waren om normaal te doen. Naar de naam die fluisterend werd uitgesproken.

"Een naam die hun trots afpakt is gevaarlijk," zei Edward zacht. "Maar een naam die ze bang maakt... die kan een koninkrijk bouwen."

En ergens diep van binnen wist hij het.

Dit was geen bedreiging.

Dit was een uitnodiging.

De zee had hem gekozen.

Nassau had hem niet vergeten.

En zijn eigen naam was nog niet uitgesproken.

Maar hij voelde hem al branden.

Zoals vuur dat wacht om te worden aangestoken.

11. de Verovering van La Concorde

Het nieuws dat een nieuwe kapitein zichzelf Barbanegra noemde, werkte in Nassau als een lont in nat buskruit. Niemand durfde het hardop te zeggen, maar Edward hoorde de fluisteringen in elk steegje, elke kroeg, elke markt. Mannen zeiden dat hij een monster was. Vrouwen zeiden dat hij een demon was. Kinderen zeiden zijn naam met de spanning van een bijgeloof.

Maar Edward wist dat er maar twee mogelijkheden waren:
óf iemand probeerde een beeld te stelen dat nog in hem groeide,
óf het was tijd dat hij het beeld zelf werd.

Salazar had geen tijd voor legendes. Hij keek naar de schepen die in de baai lagen. Veel waren te zwaar bewapend, te snel, of te beschermd. Maar één schip viel op omdat het geen marineschip was, geen piratenvaartuig, en geen vissersboot.

Een Frans slavenschip.

Groot. Zwaar. Snel gebouwd voor lange reizen. Géén escortes in zicht.

Op de romp stond de naam *La Concorde*.

Edward herkende het type. Hij had het eerder gezien in Bristol. En vooral... op dat spookschip in de storm.

"Dat schip is zwak," zei Edward. "Het komt net uit een lange route, waarschijnlijk vanuit West-Afrika. De bemanning is moe. Ze hebben weinig munitie over. Ze zijn kwetsbaar."

Salazar keek hem aan met de blik van iemand die niet verbaasd was dat Edward dat wist. "Je bent jong," zei hij, "maar je ogen zijn ouder. Hoe weet je dat?"

Edward dacht aan die nacht in het ruim. Aan de gezichten van de mensen die ketenen droegen. Aan de ogen van de man die in zee viel.

"Ik weet wat voor schepen dit zijn," zei Edward. "En wat ze verbergen."

Salazar besloot snel. "We nemen het."

Ze voeren bij nacht uit, met de lantaarns gedoofd. De *Santa Dolores* gleed als een schaduw door de stille wateren. Af en toe klonk het zachte klapperen van een zeil. Soms het kraken van hout. Maar verder was het schip zo stil als een roofdier dat zijn prooi niet wil waarschuwen.

Edward stond aan de boeg en keek naar *La Concorde*. Het was een donker silhouet tegen de hemel. Enkel een paar kaarsen verlichtten het dek. De Fransen vertrouwden op de nacht.

Een fout.

"Dit is ons moment," fluisterde Garrick naast hem.

"Niet het onze," zei Edward. "Het mijne."

Garrick keek hem vreemd aan, maar Edward zei niets meer. Hij voelde een spanning in zijn borst. Niet angst. Niet twijfel. Maar een roep.

De zee fluisterde.

En hij luisterde.

Toen ze dichterbij kwamen, gaf Salazar zijn mannen het teken. Geen kanonschot. Geen strijdkreet. Alleen touwen, messen, zachte voeten die over hout gleden.

Edward was als eerste over de reling van het Franse schip. Hij landde stil op het dek. Twee matrozen stonden voor hem, verrast, geschrokken, nog niet klaar om te vechten. Edward sloeg één van hen met de achterkant van zijn zwaard neer. Garrick werkte de ander bij de reling.

"Hun wapens liggen binnen," fluisterde Edward.

"Hoe weet je dat?" vroeg Garrick.

"Ik luister," antwoordde Edward.

Ze gingen richting de kajuit van de kapitein. Binnen hoorde Edward beweging. Een stem. Gejaagd. De man wist dat hij niet kon ontsnappen. Edward trapte de deur open.

De Franse kapitein draaide zich om, zwaard in de hand, ogen wijd.

"Wie bent u?" riep hij in paniek.

Edward stapte langzaam naar voren. Hij zag zichzelf weerspiegeld in de ogen van de man. Zwart, wild, onrustig. Hij voelde hoe het verhaal zich in zijn eigen huid nestelde.

"Een zeeman," zei Edward. "Iemand die een schip nodig heeft."

"Neem het nood... maar laat mijn mannen leven," zei de kapitein.

Edward knikte. "Jij hebt iets dat ik wil. En ik heb iets dat jij wilt."

"Wat?" vroeg de kapitein zacht.

"Een kans."

De man liet zijn zwaard zakken.

De verovering duurde nauwelijks tien minuten. De bemanning was moe, uitgehongerd, bang, en niet in staat zich tegen een goed georganiseerde boarding te verdedigen. Toen Salazar aan dek kwam, lag de Franse bemanning op hun knieën, handen omhoog.

"Dit schip is ons," zei Salazar.

Maar Edward voelde iets anders. Dit schip was niet van Salazar. Niet van Spanje. Niet van Nassau.

Dit schip wachtte op hem.

Twee uur later zaten Edward en Salazar in de kapiteinskajuit. De kaarten lagen op tafel. De ladinglijst lag ongeopend naast een stapel logboeken.

"Dus," zei Salazar, "wat nu?"

Edward keek naar de kaart alsof hij erdoorheen kon kijken. Hij zag niet alleen de routes. Hij zag de verhalen. De mogelijkheden. De gaten in de wereld waar een schip als *La Concorde* zich kon verbergen.

"We maken van dit schip iets anders," zei Edward. "Iets wat niemand verwacht. Iets wat iedereen vreest."

Salazar grijnsde. "En hoe heet een schip dat iedereen vreest?"

Edward keek naar het donkere hout van de tafel. Naar de kaarten. Naar de vlam van de kaars die danste.

"Een naam geeft een verhaal kracht," zei hij. "Maar het verhaal moet eerst beginnen."

"Zo'n schip verdient een nieuwe naam," zei Salazar.

Edward knikte langzaam. Hij voelde de brand in zijn eigen huid. De warmte die niet van de kaars kwam.

"Queen Anne's Revenge," zei Edward.

Salazar trok zijn wenkbrauw op. "Een politieke naam."

"Een naam die iedereen kent," zei Edward. "En een naam die niemand verwacht in de handen van iemand zoals mij."

Salazar knikte goedkeurend. "En wie voert dit schip aan?"

Edward keek hem lang en stil aan.

De zee ruiste buiten. Het hout kraakte. Een golf sloeg zacht tegen de romp.

Toen plaatste Edward zijn hand midden op de kaart.

"Iemand die rook draagt in zijn baard," zei hij. "Iemand die brand laat zien nog voordat hij aanvalt. Iemand wiens naam de lucht vult voordat zijn schip verschijnt."

Salazar keek hem aan, herkende het vuur. Maar ook iets anders. Iets niet menselijks. Iets dat door de zee zelf was aangeraakt.

"Barbanegra," fluisterde Salazar.

Edward glimlachte langzaam.

"Nee," zei hij. "Nog niet hardop."

Hij draaide zich naar de deur.

"Maar bijna."

12. Rook over de Mast

De dageraad boven *La Concorde* was warm en zacht, maar niemand aan boord voelde de rust die de zon leek te beloven. Het schip lag dicht bij een onbewoond eiland waar de *Santa Dolores* hen tijdelijk had afgeworpen. Hier kon men werken zonder ogen van buitenaf. Zonder geruchten. Zonder getuigen die te vroeg zouden praten.

Edward stond vooraan op het dek en keek naar het enorme schip dat hij had veroverd. De masten staken als zwarte vingers de hemel in. De planken kraakten onder hun eigen gewicht. Het was geen schip dat je zomaar overnam. Het was een schip dat je moest temmen.

Salazar liep naar hem toe, armen gekruist, scheve glimlach. "Als iemand mij had verteld dat ik op een ochtend zou toekijken hoe een Engelse jongen besluit hoe een Frans slavenschip moet worden omgebouwd, had ik hem stom verklaard."

Edward keek hem niet aan. "Ik heb niet gekozen voor dit schip," zei hij. "Het schip heeft mij gekozen."

Salazar grijnsde. "Je begint te praten als een legende voordat je er een bent."

"Ik praat als iemand die weet wat hij wil," zei Edward rustig. "En dat is iets anders."

Salazar liet de woorden even hangen. "Goed. Je wilt dat dit schip angst zaait. Toon me hoe."

Edward draaide zich om naar de mannen die bezig waren met reparaties, schoonmaak en herstellingen. Hij hief zijn hand.

"Allemaal luisteren."

De mannen stopten. Sommigen keken op, anderen bleven hangen aan touwen of ladders. Garrick stond onderaan de grote mast, zijn mes spelend tussen zijn vingers.

"De zee kent verhalen," begon Edward. "En sommige verhalen worden groter dan de mannen die ze begonnen zijn. Dit schip moet een verhaal worden dat groter is dan alle bemanningen die hier ooit op hebben gestaan. Een schip dat niet alleen voor rijkdom staat, maar voor waarschuwing."

Mannen keken elkaar aan. Sommigen sceptisch. Anderen nieuwsgierig.

Edward wees naar het dek. "Dit hout zal zwart worden. Niet geschilderd, maar verbrand. Licht, net genoeg om een geur mee te dragen. Een geur die blijft hangen wanneer we komen. Laat de masten donkerder maken. De vlag zwart verven. Geen kleuren. Geen sier. Alleen dreiging."

Garrick lachte droog. "Je wilt een spookschip bouwen."

"Nee," zei Edward. "Ik wil dat mannen denken dat ze een spook zien lang voordat ze weten wie we zijn."

Salazar stapte dichterbij. "En de rook?"

Edward tikte met zijn vinger tegen zijn baard. "Dat komt nog."

Ze werkten drie dagen aan het schip. Hout werd geschuurd, verbrand, behandeld met een mengsel van olie en koolstof dat een onheilspellende glans gaf. De masten werden donker. De relingen rauwer. Elk detail van *La Concorde* werd omgevormd tot iets dat niet langer op een handelsvaartuig leek.

Toen het schip bijna klaar was, verzamelde Edward de mannen opnieuw aan dek.

"Vandaag testen we iets."

Hij liep naar een vat dat naast de grote mast stond. Hij verwijderde het deksel. Binnenin lag een mengsel dat hij zelf had samengesteld: hars, olie, gedroogde bladeren, met as vermengd. Stoffen die langzaam brandden en dikke rook produceerden zonder direct vuur te verspreiden.

"Wat ga je doen?" vroeg Garrick.

"Een beeld creëren," zei Edward.

Hij pakte een bundel touwvezels, impregneerde ze met het mengsel en bond ze onder zijn baard, verborgen tussen de haren. Niet groot. Niet zwaar. Net genoeg.

Hij legde een beetje hars langs zijn kaken, veegde as over zijn huid en keek naar de mannen voordat hij het lontje aanstak.

Een paar seconden gebeurde niets.

Toen begon er rook op te stijgen.

Eerst zacht. Dan meer. Dan veel meer.

De rook kroop door zijn baard, kringelde langs zijn wangen en verspreidde zich rond zijn hoofd als een donkere halo. De mannen keken op, sommigen met verwondering, anderen met schrik. De rook rook scherp, aards, alsof het uit een wereld kwam die niet van hen was.

Edward stond stil in het midden van het dek, ogen koud, gezicht schimmig achter de rook.

Salazar sloeg zijn armen over elkaar. "Het is... effectief," zei hij langzaam.

"Effectief?" herhaalde Garrick. "Het ziet eruit alsof hij zelf uit de hel komt lopen."

Edward ademde langzaam uit. De rook bewoog mee. De mannen deinsden instinctief iets achteruit. Het was niet veel rook. Maar het was precies genoeg om een beeld te vormen in hun hoofd dat nooit meer zou verdwijnen.

"Wanneer we een schip naderen," zei Edward rustig, "zien ze eerst dit. Geen man. Geen kind. Een vorm. Een verschijning. Ze denken dat de duivel hen opzoekt. En mannen die bang zijn, vechten slechter."

Salazar keek hem lang aan. "En wat doet het met jou?"

Edward keek terug. Zijn ogen waren door de rook bijna lichtgevend. "Het herinnert me dat ik niet terug kan naar wie ik was."

Er viel een stilte die niet ongemakkelijk was, maar plechtig. Alsof de mannen doorhadden dat dit het moment was waarop iets groter dan henzelf werd geboren.

Garrick verbrak de stilte. "Wat is de naam van dit nieuwe schip?"

Edward wees naar de boeg. "Queen Anne's Revenge."

De mannen knikten, alsof de naam uit hout was gesneden.

Toen vroeg Garrick zacht: "En de naam van de man die het leidt?"

Edward keek naar de horizon. De rook trok op. De zee glansde donker. Het verhaal hing klaar, nog zonder stem, maar met een vorm.

"Die naam zal komen," zei Edward. "En wanneer hij uitgesproken wordt, zal iedereen hem al kennen."

Maar in zijn borst, diep, daar waar alleen de zee nog kon komen, voelde hij hem groeien.

Zwartbaard.

Nog een fluistering.
Nog geen titel.
Maar hij bestond al.

Het beeld liep al over het dek.

En de wereld zou niet lang meer wachten.

13. de Eerste Jacht

De nacht dat de *Queen Anne's Revenge* voor het eerst volledig zeilklaar was, voelde anders dan alle nachten die Edward ooit had meegemaakt. De lucht was warm, de zee kalm, maar onder die rust lag een soort geladen stilte. Het was dezelfde stilte die roofdieren maken vlak voordat ze bewegen.

Edward stond aan het roer terwijl de mannen in stilte voorbereidingen troffen. Niemand maakte grapjes. Niemand praatte druk. Zelfs Garrick hield zijn mond. Het schip voelde levend. Alsof het zelf wist dat het een nieuw hoofdstuk ging beginnen.

"Ze liggen op de noordroute," zei Salazar, die naast hem kwam staan. "Handelaren uit Barbados. Zwaar beladen. Snel, maar niet snel genoeg."

Edward knikte. "En ze verwachten piraten, maar geen monster."

"Ben jij een monster?" vroeg Salazar zacht.

"Dat vragen ze zichzelf wel wanneer ze mij zien," zei Edward. "Dat is genoeg."

Toen de zon zakte, voer de *Queen Anne's Revenge* de nacht in. De zwarte relingen, de donkere masten en het verbrande hout deden het schip verdwijnen tegen de horizon. Alleen wie dichtbij kwam, kon zien dat dit geen gewoon schip was.

Rond middernacht zag de uitkijk vlammen van lantaarns in de verte.

"Drie schepen!" riep hij. "Een konvooi!"

Edward keek scherp naar de schaduwen. Er was een klein, snel schip vooraan, een middelgrote brik erachter, en een vrachtschip dat duidelijk te zwaar was om hard te varen.

"Ze rekenen op snelheid," zei Salazar. "Niet op angst."

"Dan leren we het ze," antwoordde Edward.

Hij stapte naar het middendek, trok langzaam zijn rookset aan en bond de koorden in zijn baard. De mannen keken toe. Niemand sprak. Toen Edward het lont aanstak, vulde de lucht zich met de eerste kringels rook.

Hij liep naar de boeg, de rook die uit zijn baard krulde als donkere slangen.

Garrick floot zacht. "Als ik jou zo zie, zou ik mezelf ook laten overgeven."

Edward lachte niet. Zijn stem was kalm, bijna te kalm. "Dit is geen truc. Dit is een verhaal dat zichzelf schrijft."

De *Queen Anne's Revenge* ging feller tekeer dan de bemanning ooit had meegemaakt. De zeilen werden scherp aangespannen en het schip gleed als een roofvis door het water. De wind werkte mee alsof het zelf wilde dat dit moment gebeurde.

Toen ze dicht genoeg waren dat de handelaren hun silhouetten konden zien, gaf Edward het bevel.

"Ontsteek de lantaarns."

De mannen draaiden aan de touwen. Rijen lantaarns gingen tegelijk aan, maar niet met warm licht. Het waren lampen die door rook heen schenen, waardoor het dek in een duistere, rokerige gloed veranderde.

De rook uit Edwards baard vermengde zich met de rook van het schip zelf, waardoor hij als een brandende schaduw op de boeg stond.

"Hablen los cielos..." fluisterde een van de Spaanse matrozen. "De hemelen spreken..."

Het eerste handelsschip zag de donkere massa achter zich opdoemen en sloeg onmiddellijk alarm. Edward hoorde geschreeuw in de nacht, zag lantaarns heen en weer bewegen op de vijandige dek.

"Laat ze ons zien," zei Edward. "Maar niet wie we zijn."

Ze hesen geen vlag.

Geen symbool.

Alleen zwart.

Het snelle schip vooraan probeerde uit te wijken. Edward zag het en glimlachte.

"Ze denken dat ze sneller zijn," zei hij.

"Zijn ze dat?" vroeg Garrick.

"Nee."

De *Queen Anne's Revenge* haalde het schip in alsof het niets was. Toen ze naast hen voeren, stond Edward aan de reling, rook om zijn hoofd, ogen licht van het vuur.

Een van de Engelse matrozen aan boord van het snelle schip viel bijna achterover. "What in God's name..."

Edward tilde zijn zwaard. Niet om te slaan. Alleen om gezien te worden.

"Stop," zei hij, rustig maar hard.

Het snelle schip remde af. Niet door een bevel. Door pure paniek.

De matrozen gooiden hun wapens neer zonder dat er ook maar één schot werd gelost.

Garrick lachte. "Dit is bijna te makkelijk."

"Angst is het snelste wapen op zee," zei Edward. "Jij hoeft maar één man te raken. Angst raakt iedereen tegelijk."

Het tweede schip probeerde uit te wijken naar stuurboord. Het was groter. Sterker. De bemanning schreeuwde bevelen, maar de chaos was sterker dan hun discipline.

Edward gaf het bevel.

"Breng ze dichtbij."

Toen ze zij aan zij voeren, hoorde Edward de Engelse kapitein roepen: "Wie bent u?!"

Edward boog iets voorover, rook en schaduw als een masker dat zijn gezicht bedekte.

"Ik ben het verhaal dat jullie fluisteren," zei hij.

Salazar lachte. "Je hebt flair gekregen."

"Ik heb noodzaak gekregen," antwoordde Edward.

De Engelse kapitein dropte zijn sabel.

Alle weerstand viel weg.

Het laatste schip, de zwaar beladen vrachter, probeerde wanhopig door te varen. Maar het was te traag. De mannen gilden elkaar bevelen toe, maar de paniek had hen al verslagen. Toen de *Queen Anne's Revenge* naast hen verscheen, zakten sommigen op hun knieën.

"Spaar ons!" klonk het in het Engels, Frans, en Spaans door elkaar.

Edward stapte op hun dek, rook kringelend. Hij keek hen aan, niet als een man maar als een oordeel.

"Leg jullie wapens neer," zei hij. "En niemand sterft vandaag."

Dat deden ze.

Allemaal.

Zonder discussie.

Toen hij terugkeerde naar zijn schip, stond de volledige bemanning te kijken. Sommigen met bewondering. Anderen met iets anders. Iets dat leek op ontzag.

Garrick was de eerste die het zei.

"Dit was geen plundering," zei hij. "Dit was een kroning."

Salazar knikte langzaam. "Vanaf vandaag fluisteren ze je naam in de havens." Hij draaide zijn hoofd. "Welke naam fluisteren ze, Edward?"

Edward keek naar de rook die nog uit zijn baard kroop. Naar het schip dat achter hem wachtte. Naar de zee die hun volgende prooi al roerde in de verte.

En toen sprak hij voor het eerst de naam hardop die in hem geboren was.

"Zwartbaard."

De mannen vielen stil.

Garrick herhaalde het zacht. "Zwartbaard."

En de zee nam het woord mee.
Liet het glijden over de golven.

Tot in elke haven, elke kroeg, elk smokkelgat waar mannen elkaar verhalen vertelden.

Die nacht was het niet Edward Teach die had gejaagd.

Het was Zwartbaard.

En hij was nog maar net begonnen.

14. de Blokkade van Charleston

Charleston lag aan de horizon als een slapende reus. Een stad die bruist van handel, rijkdom en arrogantie. Een stad die dacht dat ze veilig was achter haar brede riviermonding en haar wachttorens. Een stad die nog nooit had meegemaakt wat er ging gebeuren.

Zwartbaard stond aan de boeg van de *Queen Anne's Revenge* en keek naar het silhouet van de stad alsof hij er recht doorheen kon kijken. Zijn baard was zwart van olie en as, de koorden eronder doordrenkt met het rookmengsel dat hem tot een levende legende had gemaakt. De mannen achter hem waren stil. Niet omdat ze bang waren. Maar omdat zelfs zij voelden dat dit niet zomaar een rooftocht was.

Dit was een boodschap.

Garrick kwam naast hem staan en veegde het zweet van zijn voorhoofd. "Ik heb veel domme ideeën gehoord," zei hij. "Maar een complete stad blokkeren? Jij wint."

"Het gaat niet om de stad," zei Zwartbaard. "Het gaat om wat ze denken dat er gebeurt."

"Wat denken ze dan?"

"Dat de hel is komen binnenvaren."

Garrick schudde zijn hoofd, half lachend, half nerveus. "Ik blijf erbij. Jij had dichterbij een acteur moeten worden dan een piraat."

Zwartbaard gaf het bevel, en als een zwerm donkere vogels kwamen zijn vier schepen tevoorschijn uit de ochtendnevel:

Queen Anne's Revenge,

Adventure,

Revenge,

en een kleiner schip dat ze kort ervoor hadden buitgemaakt.

De wachters in Charleston zagen in eerste instantie alleen zwarte zeilen. Toen zagen ze de rook. Toen zagen ze de wapperende silhouetten. En toen, heel langzaam, zagen ze de glinstering van kanonnen die op hen gericht stonden.

Een officier op de wal riep iets naar de mannen om hem heen. Zwartbaard hoorde het niet, maar hij kende de toon. Wanhoop vermengd met ongeloof.

"De stad wordt geblokkeerd!" schreeuwde iemand vanaf de pier.

Garrick lachte kort. "Wie doet nou zoiets?"

"Wij," zei Zwartbaard.

Geen enkel schip mocht nog naar binnen. Geen enkel schip mocht nog naar buiten. Handelsschepen bleven achter hen steken, anderhalve mijl uit de kust, als vissen gevangen in een net dat niet te zien was maar wel te voelen.

Zwartbaard gaf het bevel om één schip te enteren. Niet om het te plunderen, maar om de boodschap te brengen. De passagiers werden naar hem toegebracht. Een rijke groep kooplieden, één chirurg, en een aantal adelvrouwen die nog nooit zo dicht bij geweld waren geweest.

Een oudere koopman werd naar voren geduwd. Zijn benen trilden.

"Waarom doet u dit?" vroeg hij, zijn stem dun.

Zwartbaard zette één stap naar voren. Rook kringelde uit zijn baard alsof hij ademde door een vulkaan.

"Ik wil medicijnen," zei Zwartbaard rustig. "Geneesmiddelen. Zalf. Poeders. Alles wat jullie stad heeft."

"En... en als we dat niet geven?"

Hij boog zich voorover. De man hapte naar adem toen hij Zwartbaards verbrande baardgeur rook.

"Dan brandt de stad."

De koopman knikte zo snel dat zijn hoed bijna viel. "Ik... ik zal uw boodschap brengen!"

"Goed," zei Zwartbaard. "Neem een kleine sloep. En zorg dat er geen fout in zit. Of er gaat iets branden dat jullie rivieren niet kunnen blussen."

Twee dagen lang lag Charleston onder piratencontrole.
Twee dagen lang stond de wereld stil.

Schepen zaten vast. Kooplieden raakten in paniek. De Gouverneur zweette zich door zijn uniform heen terwijl hij wanhopig wachtte op nieuws uit de stad. De inwoners fluisterden verhalen over demonen op zee, over zwarte zeilen, over rook die uit de hoofden van mannen kwam.

Op de derde dag keerde de koopman terug, trillend, wit, en met drie zware kisten vol medische goederen.

Zwartbaard keek naar de lading, draaide zich om, en zei simpel:

"Goed. Laat de stad leven."

"Dat is... alles?" vroeg Garrick ongelovig. "We hadden ook goud kunnen vragen."

"En dan zouden ze ons afmaken," zei Zwartbaard. "Maar nu?"

Hij keek naar de horizon, waar de rook van Charleston zacht kronkelde in de lucht.

"Nu vrezen ze mijn humeur meer dan mijn kanonnen."

Als laatste daad voordat hij de blokkade ophief, gaf Zwartbaard bevel om de koopman terug naar land te laten brengen met een boodschap.

"Bedenk jullie angst," zei hij. "En vertel iedereen dat de zee geen koning nodig heeft."

De koopman knikte, niet uit respect, maar uit pure, onbeschaamde angst.

Toen de *Queen Anne's Revenge* de zeilen weer opende en wegvoer van de kust, keek Garrick naar Charleston dat kleiner en kleiner werd.

"Je hebt de hele stad gegijzeld zonder een schot te lossen," zei hij. "Dat is krankzinnig."

Zwartbaard glimlachte langzaam. "Mannen die vechten, kosten tijd. Mannen die bang zijn, geven je alles."

Salazar, die de hele blokkade had geobserveerd als man die de geboorte van een nieuwe macht zag plaatsvinden, keek Edward lang aan.

"Je bent geen piraat meer," zei hij rustig.

"Ik weet het," zei Edward.

"Wat ben je dan?"

Edward keek naar de lucht. De wind speelde door zijn baard en trok langzaam nieuwe rookspiralen omhoog.

"Een verhaal," zei hij. "En verhalen sterven nooit."

15. de Val van de Queen Anne's Revenge

De dagen na de blokkade van Charleston voelde Zwartbaard alsof hij de wereld in zijn vuist had. De *Queen Anne's Revenge* was gevreesd in elke haven, elk smokkelgat, elke kroeg. Kooplieden spraken zijn naam fluisterend uit, alsof ze bang waren dat hij verscheen wanneer ze te hard praatten.

Maar macht op zee is nooit stabiel.
En legendes hebben altijd een prijs.

De wind was scherp de ochtend dat het zou gebeuren. Te scherp. De golven rolden vreemd, alsof ze niet alleen door weersomstandigheden bewogen, maar door iets wat onder het oppervlak lag te wachten.

Zwartbaard stond op de boeg van de *Queen Anne's Revenge* en keek naar de kust van Noord-Carolina, waar de inham van Beaufort lag. Hij kende de route. Hij kende de getijden. Maar ditmaal voelde het anders. De lucht had een toon die hij eerder had gehoord, in de nacht van de storm met het spookschip.

Garrick kwam naast hem staan. "Je gezicht zegt dat we iets gaan meemaken," zei hij.

"We gaan iets achterlaten," zei Zwartbaard.

"Wat dan?"

"Geschiedenis."

Het was Salazar die als eerste merkte dat de stroming veranderde. "Deze inham," zei hij, "is verraderlijk. Ze verschuift. De zandbanken bewegen mee met de stormen. We moeten omkeren."

"Te laat," zei Zwartbaard.

De *Queen Anne's Revenge* maakte een trage, ongewone beweging.
Een ruk.
Een schok.

Toen klonk het kraken van hout dat je tot in je botten voelde.

De boeg was vastgelopen.

Niet licht. Niet tijdelijk.
Onwrikbaar.

Mannen renden naar de reling. Een paar sprongen naar beneden om te meten. Maar de uitkomst was duidelijk.

"Het schip zit vast!" riep iemand. "Hard vast!"

Garrick vloekte zo hard dat zelfs de meeuwen stil bleven.

"Zeiden ze niet dat deze wateren veranderlijk waren?" mompelde Salazar. "Dat kaarten hier geen waarheid spreken?"

Zwartbaard stapte rustig naar de reling. Zijn baard was vandaag niet gevuld met rook. Hij had geen rook nodig. Zijn stem alleen was genoeg.

"Dit is geen fout," zei hij.

Garrick draaide zich om. "Hoezo geen fout? We zitten vast. Muren van zand onder ons. Als de vloed zakt, kunnen we jaren aan dit wrak bouwen."

"Precies," zei Zwartbaard.

En toen begreep Salazar het.

"Jij hebt dit gepland."

De bemanning keek naar hun kapitein. Verward. Gespannen. Enkelen met groeiende achterdocht.

Zwartbaard keek naar het schip dat zijn gezicht had gemaakt. Zijn stem was rustig, zonder twijfel.

"De *Queen Anne's Revenge* is te groot geworden," zei hij. "Te bekend. Te langzaam. Te zwaar. Iedereen kent haar silhouet. Elke vlag half aan flarden weet haar naam. Dit schip is een toren, geen dolk."

Hij draaide zijn hoofd naar Salazar. "En jij weet wat er met torens gebeurt wanneer iedereen zijn ogen erop richt."

"Ze vallen," zei Salazar.

Zwartbaard knikte langzaam. "En wanneer een toren valt, kijkt niemand naar de mannen die zich erachter verschuilen."

Garrick sloot zijn ogen. "Je gebruikt dit als rookgordijn."

"Precies," zei Zwartbaard.

De bemanning begon het te begrijpen.

Niet tevreden.

Niet boos.

Maar begrijpende zoals mannen begrijpen dat de zee de baas blijft.

"Kapitein," zei een van de matrozen, "we kunnen nog proberen..."

"Niets," onderbrak Zwartbaard. "Het schip blijft hier. Wij niet."

Hij wees naar de *Adventure*, Salazars schip.

"Daar gaan we op verder."

Een paar mannen mopperden. Een paar keken teleurgesteld naar het schip dat hen rijk had gemaakt. Maar niemand durfde hem tegen te spreken. Zijn naam was te zwaar. Zijn blik te scherp.

"De *Queen Anne's Revenge* heeft gedaan wat ze moest," zei Zwartbaard. "Ze maakte een naam. Ze maakte angst. Maar nu moeten we sneller zijn. Slimmer. Onzichtbaarder."

Garrick keek hem lang aan. "Je denkt altijd drie stappen vooruit. Maar waarom heb je dit niet verteld?"

"Legendes moeten zelf ontstaan," zei Zwartbaard. "Als ik het had uitgelegd, hadden jullie het niet geloofd."

Salazar knikte langzaam. "En nu?"

"Nu laten we haar achter," zei Zwartbaard. "En we vertrekken alsof we nooit hebben bestaan."

De mannen verzamelden wat ze konden dragen.

Wapens.

Kaarten.

Zwartbaards rookmengsel.

De zwarte vlag.

De rest bleef achter.

De golven tikten zacht tegen de *Queen Anne's Revenge*, alsof de zee haar zacht wilde meenemen. Een schip dat geschiedenis had geschreven, nu langzaam verslonden door zand en getijden.

Garrick keek nog eenmaal om, zijn ogen nat maar zijn trots recht.

"Ze verdient een beter einde dan dit," zei hij.

"Ze heeft het beste einde dat een legende kan hebben," zei Zwartbaard.

"Een einde dat nooit helemaal duidelijk wordt."

Ze stapten op de *Adventure*, licht en snel. Toen het schip loskwam van de zandbank en koers zette naar open water, stond Zwartbaard

achteraan en keek terug naar het wrak dat minder en minder zichtbaar werd.

"Wat nu?" vroeg Salazar.

Zwartbaard keek naar de horizon met een glimlach die meer leek op een dreiging dan op een vreugde.

"Nu," zei hij, "wordt de jacht pas echt interessant."

Het wrak van de *Queen Anne's Revenge* gleed weg in de schemer, half zichtbaar, half herinnering.

Maar Zwartbaard...

Hij werd alleen maar sterker.

16. de Laatste Jacht: Ocracoke

(historisch correct, intens, rauw, menselijk, zonder paginalijnen)

De ochtend dat Zwartbaard zijn einde tegemoet voer, begon vreemd stil. De lucht boven Ocracoke Inlet was zwaar, alsof ze iets wist wat de mannen aan boord nog niet begrepen. De *Adventure* dobberde tussen zandbanken en kronkelende stromingen. Een plek die perfecte schuilplaatsen bood, maar ook valstrikken. Zwartbaard kende elke inham hier. Hij had er gefeest, gehandeld, gelachen, gevaren, en soms... gedacht.

Hij stond aan dek, handen achter zijn rug, terwijl de zon langzaam opkwam. De rook in zijn baard droeg hij vandaag niet. Niet omdat hij het niet wilde. Maar omdat hij het niet nodig had. Zijn reputatie voer voor hem uit als een storm die geen vlag droeg.

Garrick kwam naast hem staan. Zijn ogen waren rood van slaapgebrek. "Er gaat iets gebeuren," zei hij zacht.

"Dat weet ik," zei Zwartbaard.

"Hoe weet je dat?"

"De lucht ruikt anders."

Garrick snuifde diep. "Ik ruik alleen vis en zenuwen."

"Dan ruik je genoeg."

Terwijl de ochtendklokken van de natuur luidden, doken aan de horizon twee donkere stippen op. Niet groot. Niet imposant. Maar gevaarlijk juist omdat ze klein waren.

HMS *Jane*.

HMS *Ranger*.

Twee snelle sloepen van luitenant Robert Maynard, gestuurd door de gouverneur van Virginia, Alexander Spotswood. Zwartbaard kende zijn vijanden. Maar deze twee schepen verrasten zelfs hem.

"Die komen niet om te praten," zei Garrick.

"Ze komen niet om iemand gevangen te nemen," zei Zwartbaard. "Ze komen om een naam te doden."

De *Adventure* lag gedeeltelijk in ondiep water, precies waar de zandbanken verraderlijk waren. De vijand zou moeten zigzaggen. Dat kostte tijd. En zenuwen.

Zwartbaard gaf zijn mannen bevel om te wachten.

"Niet schieten," zei hij. "Niet bewegen. Laat ze dichterbij komen. Ze moeten denken dat wij bang zijn, of dronken, of dom."

"Wat zijn wij dan?" vroeg Garrick.

"Onvoorspelbaar," zei Zwartbaard.

De sloepen kwamen dichterbij. Zwartbaard zag Maynard aan dek staan. Een kaarsrechte man, meer soldaat dan zeeman, maar met een blik die zei dat hij bereid was om te sterven als het zijn naam een plek in de geschiedenis zou geven.

"Hoeveel mannen?" vroeg Garrick.

"Meer dan wij," zei Zwartbaard.

"En toch sta je te glimlachen."

"Getallen winnen geen gevechten. Willen winnen doet dat."

Toen de *Jane* op schootafstand kwam, gaf Zwartbaard één enkel woord.

"Vuur."

Het kanon bulderde.
Niet één, maar twee.
De lading was klein, maar perfect gericht.

De *Jane* werd geraakt.
Mannen vielen in het water.
Scheepsplanken spatten weg als droge bladeren.

Maynard schreeuwde bevelen. De sloep helde over, maar zonk niet. Hij wilde niet zinken. Hij wilde naar voren.

"Ze komen nog steeds," zei Garrick.

"Goed," zei Zwartbaard. "Laat ze komen."

Toen de *Jane* bijna naast hen lag, zag Zwartbaard iets vreemds. De dekken waren leeg. Geen geweer, geen man, geen beweging.

"Ze zijn verdwenen," zei Garrick.

"Nee," zei Zwartbaard. "Ze wachten."

Het was een val.

Maynard had zijn mannen onder dek verborgen.

"Ze willen dat wij aan boord springen," zei Zwartbaard. "Omdat ze denken dat ik dom ben."

Garrick keek hem aan. "Maar dat ben je niet."

Zwartbaard grijnsde breed, zijn tanden wit in de ochtendzon. "Nee. Maar ik ben wel roekeloos."

Zwartbaard stapte als eerste over op Maynards schip. Zijn laarzen klakten op het houten dek. Hij voelde de stilte. De spanning. Het lege dek dat als een toneel wachtte op zijn acteurs.

"Kom dan!" riep Zwartbaard. "Laat zien waar jullie bang voor zijn!"

De luiken vlogen open.

Maynards mannen stormden naar buiten, schreeuwend, geweren in de hand. Het was alsof de hel werd opengebroken.

De boten botsten.

Haken vlogen.

Mannen sprongen.

Gekletter van staal vulde de ochtend als een donderstorm.

Garrick vocht naast Zwartbaard, zijn mes dansend als een slang. Zwartbaard hakte met een kracht die meer leek op razernij dan op techniek. Zijn baard zwiepte mee, zwaar van olie en zweet.

Er werd op hem geschoten.

Een kogel trof zijn schouder.

Hij draaide niet eens om.

Er kwam een tweede schot.

Zijn zij werd geraakt.

Hij gromde, maar zijn zwaard bleef gaan.

"Is dat alles?" riep hij.

Mannen vielen om hem heen.

Sommigen van hem.

Sommigen van Maynard.

Het maakte hem niet uit.

Zwartbaard vocht als een storm die besloot mens te worden.

Maynard zelf kwam naar voren.
Zijn zwaard hoog.
Zijn ogen fel.

Zwartbaard lachte.

"Kom dan, soldaat," zei hij. "Laat zien wat je denkt dat je bent."

Ze vochten midden op het dek.
Een cirkel van chaos rond hen heen.

Zwartbaard kreeg drie nieuwe snijwonden.
Hij gaf twee terug.
Zijn adem werd zwaarder.
Zijn knieën voelden zwakker.
Maar zijn ogen bleven wild.

Maynard haalde uit.
Zwartbaard blokkeerde.
Maynard stak.
Zwartbaard draaide en sprong naar voren.

Ze botsten tegen elkaar, zwaard tegen zwaard, vuist tegen kaak.
En toen...

Maynards mannen kwamen tussenbeide.
Twee trokken hem weg.
Eén schoot.
Zwartbaard zakte op één knie.

Maar zelfs toen, in zijn allerlaatste seconden, keek hij Maynard recht aan.

"Je hebt... veel mannen nodig... om één duivel te doden," zei Zwartbaard.

Hij viel niet zomaar.
Hij ging langzaam.
Alsof de zee hem niet wilde laten.

Hij zakte voorover.
Zijn hand viel op het hout.
Zijn zwaard gleed weg.
Zijn adem stokte.

Hij was dood.
Maar het voelde niet zo.

Zelfs de vijand wist dat dit geen gewone man was geweest.

Maynard liet zijn lichaam controleren.
Hij telde vijf kogelwonden.
Tweeëntwintig snijwonden.
En hij was blijven staan tot de laatste.

"Zwartbaard," fluisterde Maynard. "Je was geen mens. Je was een storm."

Ze hieven zijn hoofd als bewijs.
Maar wanneer de zon langzaam steeg, en de zee stil werd, fluisterden zelfs de soldaten dat zijn ogen open leken.

Garrick zag het van een afstand.
Hij sloeg zijn hand voor zijn mond.
Niet om te huilen.
Maar om iets binnen te houden.
Iets dat pijn deed.

"Je was geen duivel," fluisterde hij. "Je was mijn kapitein."

De mannen van Maynard vertrokken die middag.
Maar de zee bleef vreemd stil.

Sommigen zeiden dat zijn geest bleef rondvaren, tussen de zandbanken,
waar de stroming kraakt als touw en fluistert als wind.

Anderen zeiden dat hij nooit dood was gegaan.
Dat de zee hem had meegenomen.
Dat hij wachtte.

En één ding droegen alle verhalen mee:

Zijn naam was Edward Teach.
Maar de wereld...
die noemde hem maar één ding:

Zwartbaard.

De piraat die zelfs in zijn dood recht bleef staan.
En wiens verhaal nooit onder water zonk.

Epiloog – het Water Vergeet Niet

De dagen na de dood van Zwartbaard werden door de gouverneur van Virginia gevierd als een triomf. Kranten schreven dat het rijk eindelijk verlost was van zijn grootste dreiging. De naam Edward Teach werd gedrukt in zwarte inkt, met woorden als monster, tiran en schrik van de Cariben.

Maar wie echt op zee leefde, geloofde niet alles wat er op papier stond.

Garrick zat aan de rand van Ocracoke Island, zijn handen begraven in het zand. Voor hem rolde het water traag en zwaar. Niet als een zee die iets had overwonnen, maar als een zee die iets had verloren. Hij keek naar de horizon, naar de plek waar het gevecht had plaatsgevonden, en vroeg zich af waarom het zo stil was.

"Je bent te stil," mompelde hij.

Alsof de wind kon antwoorden, waaide er een zachte zucht langs zijn gezicht.

Een oude vissersvrouw uit het dorp kwam naast hem staan. Ze had hem dagenlang gevolgd met haar ogen, alsof ze wilde weten wanneer hij zou breken. Nu zei ze zacht: "Zijn geest rust hier niet."

Garrick keek haar aan. "Waarom zou die rusten? Hij was nooit stil. Hij was nooit klaar."

De vrouw knikte. "De zee neemt wat ze wil. Maar soms... geeft ze iets terug."

"En wat heeft ze teruggegeven?" vroeg Garrick.

Ze wees naar het water. "Luister."

Hij sloot zijn ogen.
De golven klonken niet als water.

Ze klonken als ademhaling.
Diep.
Rustig.
Onmiskenbaar.

Toen hij zijn ogen weer opende, zag hij iets drijven in de branding.
Een stuk hout.
Zwartgeblakerd.
Gebroken.
Maar herkenbaar als een deel van een boeg.

De *Queen Anne's Revenge* had zich nooit helemaal verstoppt.

Garrick haalde het hout naar boven en legde het naast zich op het zand. De vrouw keek hem aan.

"Zijn verhaal is niet voorbij," zei ze. "Omdat verhalen nooit sterven als er iemand is die ze onthoudt."

Garrick keek naar het hout. Hij voelde de ruwheid ervan, de sporen van vuur en zout. Hij glimlachte. Niet triest. Niet bitter. Maar alsof hij iets begreep wat anderen nog niet zagen.

"Nee," zei hij. "Zijn verhaal sterft nooit."

Hij stond op, keek nog één keer naar de zee en draaide zich om.

Achter hem sloeg een golf tegen het strand.
Zwaar.
Onregelmatig.
Als een stap.

Een paar vissers later die dag zwoeren dat ze een silhouet in de mist hadden gezien. Een man met brede schouders, brandende ogen en rook die uit zijn baard kringelde alsof hij nooit had opgehouden te ademen.

Maar vissers vertellen veel verhalen.
En de zee bevestigt nooit.
Ze fluistert alleen.

Alleen dit bleef hangen, van haven tot haven, van rokerige kroeg tot donker dek:

Zwartbaard verdween.
Maar de zee...
die laat haar echte geheimen nooit los.

-Einde-

Nawoord

Toen ik aan dit boek begon, wist ik dat ik iets deed wat schrijvers meestal vermijden: ik stapte in het leven van iemand waarvan de helft bekend is, en de andere helft nooit is opgeschreven. Zwartbaard is zo'n figuur die leeft tussen geschiedenis en legende. De feiten over hem zijn scherp, maar schaars. De verhalen zijn groter dan de zeeën waar hij over voer. Juist dat maakt hem zo fascinerend.

Als kleine jongen in Hoek van Holland stond ik aan de waterkant, starend naar schepen die groter leken dan alles wat ik kende. Ik zag ze vertrekken richting plekken die ik me nauwelijks kon voorstellen. Die lange horizonlijn maakte iets in me wakker. Een soort verlangen om te begrijpen wat er voorbij die lijn lag. Om de verhalen te kennen van de mensen die over dat water verdwenen en soms nooit terugkeerden. De wind, het zout, de motoren van vissersschepen en de schemering die over de haven viel... het waren de eerste hoofdstukken van mijn liefde voor avonturen op zee.

Toen ik ouder werd, ontdekte ik dat piraten geen stripfiguren of sprookjeshelden waren. Het waren mannen die keuzes moesten maken die anderen nooit hoefden te maken. Mannen die leefden in een wereld zonder zekerheid, waarin de zee zowel thuishaven als rechter was. En van al die figuren die ooit de oceanen bestuurden, bleef één naam terugkomen als een echo die nooit vervaagde: Edward Teach, Zwartbaard.

Wat hem bijzonder maakt, is niet zijn wreedheid. Dat wordt vaak overdreven. Het is de manier waarop hij begreep dat angst een wapen is. Dat reputatie kracht geeft. Dat verhalen sneller reizen dan kogels. De rook in zijn baard was geen trucje. Het was strategie. Het was theater. Hij bouwde een mythe nog terwijl hij zelf aan het leven was.

Maar achter elke mythe staat een mens.
Een jongen uit Bristol.
Een matroos zonder geld.
Een kapitein zonder vlag.

Een man die zijn eigen verhaal niet alleen leefde, maar vormgaf zoals anderen een schip bouwen: balk voor balk, touw voor touw.

Toch blijven er gaten in dat verhaal. Periodes waarover geen enkel archief spreekt. Jaren die verdwijnen zoals wrakhout in de golven. Precies daar begint de ruimte voor verbeelding. Niet om de geschiedenis te verdraaien, maar om adem te geven aan wat ontbreekt. Om te onderzoeken *hoe* iemand kon worden wie hij werd.

Met dat in gedachten heb ik dit boek geschreven.

Als een zoektocht.

Als een erbetoon.

Als een poging om de mens achter de legende aan te raken.

Ik wilde een verhaal maken dat nagelbijtend, spannend en historisch gedreven is, maar ook menselijk. Een verhaal dat ruikt naar zout en pek, naar angst en gunpowder, naar de warmte van een scheepslamp en de kou van het ochtendlijk water. Een verhaal dat het ritme van de oceaan voelt: soms woest, soms kalm, maar altijd eerlijk.

Mijn dank gaat uit naar jou, de lezer, die dit avontuur mee bent ingegaan. Door jouw ogen kon ik de storm opnieuw voelen, de masten horen kraken en de silhouetten van schepen in de mist zien bewegen. Je hebt de weg bewandeld van Bristol tot Nassau, van vreugde tot verraad, van macht tot ondergang – en uiteindelijk tot de stilte op Ocracoke, waar legendes niet sterven maar veranderen.

De zee vergeet nooit.

En sommige namen blijven drijven.

Hoe diep het water ook wordt.

Bedankt dat je met mij hebt willen meevaren.

Zwartbaard: het Verborgen Logboek

Iedereen kent de naam Zwartbaard.
Maar bijna niemand kent zijn echte verhaal.

Van een nieuwsgierige jongen in Bristol groeit Edward Teach uit tot de meest beruchte piraat van het Caribisch gebied. Hij ontdekt dat angst sterker werkt dan kogels, en bouwt stap voor stap aan een reputatie die groter wordt dan hijzelf. De zwarte rook, de theatrale verschijning, de gedurfde aanvallen: niets gebeurt toevallig.

Maar wat gebeurde er in de verloren jaren waarover geen enkel logboek spreekt?
En hoe werd die man uiteindelijk een levende legende?

Zwartbaard: Het Verborgene Logboek vertelt het onbekende deel van zijn reis – van zijn eerste stappen op zee tot zijn laatste bloedstollende gevecht bij Ocracoke. Spannend, duister, historisch nauwkeurig en bijna onmogelijk weg te leggen.